6 mei 2025- nr. 417 **Het blad van/voor muziekliefhebbers**

RECORDzine

NO RISK DISC **Mark Pritchard & Thom Yorke**

GRAND CRU **Jenny Hval** DESERT ISLAND DISC **Cicciolina** INTERVIEW **Blondshell**

DIRE STRAITS

BROTHERS IN ARMS

40th Anniversary of one of the best-selling albums of all time

Including a previous unreleased live show, new liner notes and art prints

Available as 5LP/3CD/1LP

UNIVERSAL

UNIVERSAL MUSIC

MUSIC LEGENDS

Lieve muziekfanaten,

Ik schrijf dit tekstje vanuit het ziekenhuis, waar ik op het punt sta voor het eerst vader te worden. Een ongelofelijk iets natuurlijk, waarbij niets hetzelfde zal blijven. Ik ben nu al benieuwd hoe alle muziek vanaf nu anders zal klinken. Wie weet kies ik vanaf nu wel totaal andere luistertrips? Kunnen de grove teksten in de hiphop me ineens niet meer bekoren? Doe ik die punk- en metalplaten met nare hoezen ineens achter slot en grendel? De tijd zal het leren. Voor jullie nu nog gelukkig een Mania zoals jullie gewend zijn…
Ik wens jullie allemaal veel leesplezier,
Stef Mul

Hoofdredactie
Stef Mul

Redactie
Jorn van der Linde, Dick van Dijk, Menno Borst, Liz Bosman, Lotte Hurkens

Ontwerp en opmaak
Jenny Bakker, www.jennybakker.nl

Druk
Tuijtel

Medewerkers
Said Ait Abbou, Jos van den Berg, Rosanne de Boer, Frank de Bruin, Loes Bruins, Bart Coumans, Daan van Eck, Laurens Elderman, Nijs Flesseman, Cornelis Groot, Joost van Loo, Sjef Moerdijk, Frank Renooij, Jurriën van Rheede, Joop van Rossem, Peter Sijnke, Bob van der Staak, Marcel van Vliet Ron Bulters, Stan Coldewijn, Erik Damen, Dennis Dekker, Fons Delemarre, Hermen Dijkstra, Jay Frelink, Luc van Gaans, Barend Florijn, Tim Jansen, Ruud Jonker, Stef Ketelaar, Stefan Koer, Wim Koevoet, Jasper Koot, Paul Maas, Hans van der Maas, Max Majorana, Ruben de Melker, Erik Mundt, Godfried Nevels, Corné Ooijman, Marco van Ravenhorst, Linda Rettenwander, Koos Schulte, Emiel Schuurman, Laurence Tanamal , Jelle Teitsma, Sanne den Toom, Menno Valk, Louk Vanderschuren, Cees Visser, Jurgen Vreugdenhil, Jan de Vries, Jeroen van der Vring, Peter van der Wijst, Wim Velderman, Enno de Witt, Jos Mauro Witteveen, Erwin Zijleman.

Adverteren?
Vraag naar de mogelijkheden.
Stuur een e-mail naar
redactie@platomania.nl

Adres
Utrechtsestraat 54-60,
1017VP Amsterdam
email: redactie@platomania.nl

Abonneren:
Wil je de Mania thuis ontvangen? Dat kan! Abonneer je nu door 20,- over te maken voor 10 nummers van de Mania – er verschijnen jaarlijks 10 Mania's. Maak het bedrag over naar Plato Nederland IBAN NL67INGB0682214655 o.v.v. mania abonnement. Vergeet niet je naam enadres erbij te vermelden!
Voor Belgische lezers is het bedrag 30,- i.v.m. hogere portokosten.
IBAN NL67INGB0682214655
BIC INGBNL2A

Mania/Recordzine 418 ligt 11 juni in de winkels. Mania & Recordzine is een uitgave van de Mania i.s.m. Record Store Day

INHOUDSOPGAVE

6 NO RISK DISC
Mark Pritchard & Thom Yorke

10 INTERVIEW
Sam Akpro

22 GRAND CRU
Jenny Hval

34 INTERVIEW
Blondshell

37 Krenten uit de Pop
O.a. Ina Forsman

38 INTERVIEW
Young Gun Silver Fox

40 GEZIEN
O.a. Peel Slowly And See

42 GESPOT
O.a. State Power

44 JORN'S KWARTEEUWTJE
Yo La Tengo

44 VERGETEN MEESTERWERKEN
The Laughing Dogs

47 CLASSIC JAZZ VINYL
Bennie Maupin

49 DESERT ISLAND DISC
Cicciolina

51 HIP HOP HISTORY
Kendrick Lamar

58 Achter de Schermen
Jenny Bakker

60 BOEKEN
O.a. De Platenkast van Paul McCartney

63 FILMS
O.a. The Brutalist

INHOUDSOPGAVE UITGELICHT

Luistertrip: Maria Somerville

Gelukkig zijn we al even getuigen van een renaissance van het dromerige geluid. Van shoegaze tot minimal music tot dream pop zelf. Maria Somerville doet een flinke duit in dat zakje. Luster is haar tweede plaat. En waar anders kan je de spirituele opvolger van Cocteau Twins verwachten, dan op het legendarische 4AD, dat nog altijd de blauwdruk van de droompop in hun archieven bewaart. Prachtplaat!

Interview: Blondshell

Op een zonnige dag kwam Blondshell langs Concerto Amsterdam hoppen. Voor die mooie rooie kozijnen sprak ze met onze redacteur Lotte over haar nieuwe plaat. Over de chaos in haar leven, over honden en over mannen als honden. Over Los Angeles en werken met de producer Yves Rothman. Over biseksualiteit en acceptatie. Ze kon natuurlijk niet vertrekken zonder een speciale Concerto-sok!

29

Grand Cru: Jenny Hval

Deze Noorse avant-garde-singersongwriter timmert al even aan de weg. Maar zich laten vangen in een hoekje? Ho maar. Iedere plaat is weer een verrassing. Zo ook Iris Silver Mist. Wat opvalt, zijn bijvoorbeeld de compacte songs met kortere speelduren. Daarvoor krijgen we een super groovy Jenny Hval in de plaats, die op meerdere nummers de beuk er goed in heeft. Gelukkig zijn er ook nog de associatieve teksten over gender en identiteit, de volle synths en haar prachtig beladen stem. Hoog tijd dat ze de eer van de Grand Cru krijgt. 30 mei staat ze in het Muziekgebouw aan 't IJ. Must have/see.

22

34

Desert Island Disc: Cicciolina

Pornoster, politicus en opper-feminist! Cicciolina -of eigenlijk Ilona Staller- heeft er meerdere levens op zitten. Weinigen zullen kunnen zeggen dat ze van de money shots naar het parlement zijn gegaan. En dan heeft ze ook nog een paar hele fijne italo-disco platen op haar naam. 18+ wel. Dat heb je ook nodig, als je naar een Desert Island gaat. Toch?

49

MARK PRITCHARD & THOM YORKE
Tall Tales
(Warp)
2LP, 2LP Deluxe, CD, CD Deluxe
De Brit met zijn onvervalste falsetstem behoeft na al zijn successen met Radiohead en The Smile nauwelijks meer enige introductie, waarbij de naam Mark Pritchard niet bij iedereen een belletje zal doen rinkelen. Waar Thom Yorke eerder in zijn loopbaan vooral beïnvloed werd door bands als R.E.M en Pixies heeft hij later in zijn carrière zich ruimschoots laten beinvloeden door elektronische muziek. Getuigen zijn samenwerking met Flying Lotus, Burial en Four Tet. Yorke begon zich vanaf het jaar 2000 meer en meer toe te leggen op elektronische muziek met met als eerste stap het album Kid A van Radiohead. Zijn eerste soloalbum, The Eraser uit 2006, was een verdere verkenning van elektronica waarna de 56-jarige Brit besloot om, o.a. samen met Flea, Atoms For Peace op te richten om zo het elektronisch materiaal van The Eraser ook live te kunnen uitvoeren. De inmiddels gelauwerde Engelse producer Mark Pritchard is op Tall Tales zijn partner in crime. De collaboratie voor Yorke en Pritchard op dit album begon online tijdens de corona pandemie, waar beide heren met elkaar de eerste contouren en muzikale ideeën uitwisselden. De samenwerking tussen beiden was overigens niet nieuw. Op Pritchard' album Under the Sun was Yorke al te horen op de track Beautiful People. Een ander album van Mark Pritchard, Global Communication uit 1994, werd door The Guardian al eens getipt op de lijst "the 1000 albums you have to hear before you die'". Daarnaast heeft hij zowel voor Depeche Mode, Aphex Twin, Bonobo als Massive Attack remix werk gedaan. De openings track A Fake in a Faker's World is door zijn lengte van meer dan acht minuten gelijk al een statement dat via de ambient soundscapes en de galmende fladderige vocalen van Yorke in Ice Shelf de deur verder opent naar nog bijna een uur elektronische spanning die door muzikale omlijsting iets dromerigs geeft. Maar wel die dromerigheid die je op het puntje van je stoel houdt. De soundscapes, de jaren zeventig en tachtig synths en de onderhuidse spanning blijven het hele album aanwezig. In de lyrische ballade The White Cliffs neemt Mark Pritchard halverwege (weer een track van meer dan acht minuten)de vocalen teugels over. De titeltrack van dit album is een soort surrealistische ambient geluidstombola van vocalen. Dit nummer zou net zoals zijn eerdere soundtrack-werk kunnen worden gebruikt onder een ijzingwekkende scène in een film. Het licht vervreemdende Happy Days krijgt door zijn repeterende drumritme iets lucides. The Men Who Dance in Stag's Heads, met wederom Mark Pritchards vocalen, lijkt een vreemde eend in de bijt maar blijkt precies dat puzzelstukje te zijn, die samen met het meanderend slotakkoord Wandering Genie, de Tall Tales compleet maakt. Meesterlijk. (Jeroen van der Vring)

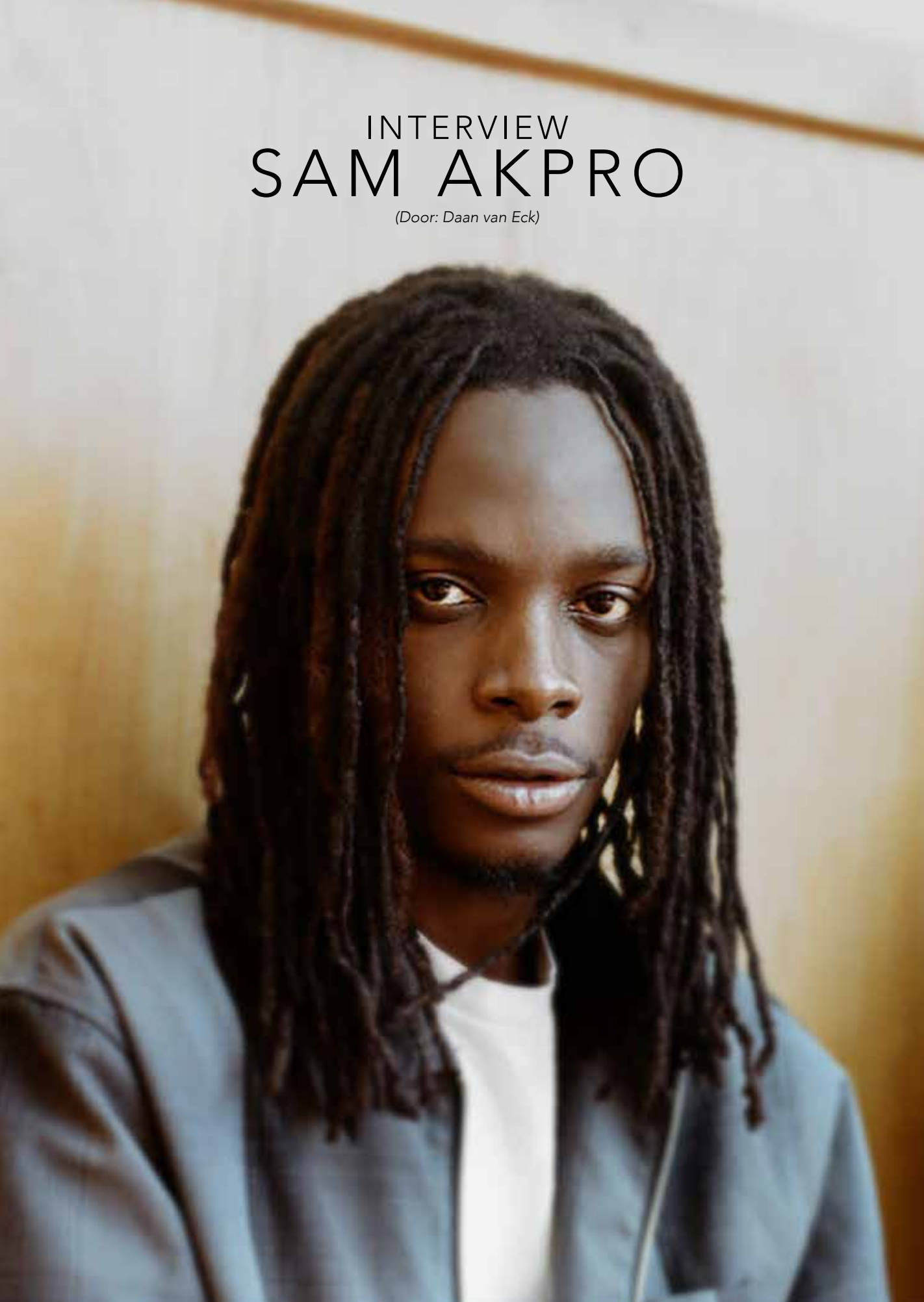
"Sometimes the nicest thing
to do with a guitar
is just look at it."

Thom Yorke

INTERVIEW

SAM AKPRO

(Door: Daan van Eck)

Aan de vooravond van de releaseparty van zijn debuutalbum vertelt de ingetogen Sam Akpro over zijn muziek. Festivalbezoekers op Left of the Dial en London Calling zijn al kort voorgesteld aan zijn avant-gardistische en genrebuigende indie, maar nu is het tijd voor het echte werk. De releaseparty van Evenfall vindt, volledig in character, plaats in een streetwear- en skatewinkel in Brick Lane, Londen. De stad waar Sam Akpro zijn hele leven heeft gewoond, skatend opgroeide tussen andere muzikanten, en bovenal een stad waar Evenfall een product van is.

Londen: een muziekstad

Vanuit zijn woonkamer in Zuid-Londen verontschuldigt Sam Akpro zich al snel: 'Ik ben nogal introvert en vind het lastig om in woorden over te brengen wat ik denk en voel, dus bear with me.' Hij onderschat zichzelf. Gevraagd over Zuid-Londen begint hij duidelijk en enthousiast te vertellen over zijn jeugd. Aan passie geen gebrek, zeker niet als het gaat over zijn stad: 'Als ik hier niet was opgegroeid, was ik misschien niet eens artiest nu. Tot mijn zeventiende was ik helemaal niet bezig met muziek, ik wilde gewoon skaten. Maar het voelt alsof iedereen muziek maakt in Zuid-Londen. Ik kwam er vanzelf mee in aanraking. Ik was aan het skaten en de rest was aan het freestylen.'

Trots vertelt hij over de andere muzikanten die hij tegenkwam in het skatepark. Vrijwel allemaal hiphopartiesten. 'Ondertussen luisterde ik naar Londense helden als Nines en K Trap, twee van mijn favoriete artiesten ooit. Ook hiphop. Mensen zijn altijd verbaasd als ik ze dat vertel, omdat mijn muziek heel anders klinkt.' Sam besloot pianolessen te nemen, schreef zich op school in om viool te leren en begon muziek te produceren. Hij raakte langzaamaan gefascineerd door het sample-gebruik van experimentele hiphopartiesten en kwam in aanraking met Londense punk- en triphopbands als Wu-Lu.

Een dromerige indiecocktail

Heel anders dan de muziek van zijn vrienden in het skatepark in Peckham, is de muziek van Sam Akpro uiteindelijk een soort indiecocktail met een vleugje new wave, punk, dub, jazz en een tikkeltje grunge. Natuurlijk zijn de hiphopinvloeden nooit ver weg, maar toch is deze blend van sounds best opvallend. Al is het in de ogen van Sam ook weer heel logisch: 'Het is gewoon wie ik ben. Het mooie aan de underground muziekscene in Londen is dat er geen hokjes of grenzen zijn. Ik hoef me niet aan regels te houden, ik heb ook nooit gevoeld dat ik per se een hiphopartiest moest zijn. Ik heb zelfs nog nooit nagedacht over hoe mijn muziek moet klinken. Het komt vanzelf.'

Over het algemeen klinkt het dromerig en atmosferisch. Als een wandeling door Londen. Soms alsof de laatste nachtwinkels net sluiten, de lichten uitgaan en de stad langzaam gaat slapen. Iets wat Sam Akpro, die 'altijd wakker is', vaak genoeg heeft meegemaakt. Het is een gevoel dat hij probeert te vangen op 'City Sleeps', waar een dikke en funky baslijn vorm geeft aan een verder vrij ongrijpbare track met opvallende drums en gesamplede synths. Maar ook kan Evenfall klinken als een Londen dat zich klaarmaakt voor een energieke nacht, wanneer de clubs de deuren openen. Neem het punky 'Death By Entertainment', of het knallende grungy refrein op 'Chicago Town'. Het is Londen op verschillende tijdstippen, in verschillende jaargetijden. 'Het album had nooit zo geklonken als het was gemaakt in een andere stad', vertelt Sam. 'Het is een album over hoe een busrit door Peckham kan voelen, of een drukke metrorit op de Victorialijn wanneer iedereen van werk naar huis gaat.'

De ondergaande zon

De titel van het debuutalbum vat het goed samen. Evenfall: het moment van de dag waarop de zon langzaam ondergaat en de avond begint. 'Je moet het zo zien', legt Sam uit. 'Het is acht uur 's avonds in de zomer, de zon gaat onder, de lucht is oranje. Iedereen is in een goede en rustige mood; de werkdag zit erop en je kan écht even genieten. Je voelt dat iedereen relaxed en vrolijk is. Dat is Evenfall. Ik koos de titel omdat dat sentiment het beste past bij het gevoel dat ik met het album wilde oproepen.'

Want dat is wat het album uiteindelijk is: een verzameling van gevoelens van Sam Akpro. 'Alles wat je over het album moet weten zit in de muziek. Het is een gevoel. Ik kan dat niet vertalen naar woorden, maar wel naar muziek. De titeltrack moest voor mij voelen als een niet-bestaande plek, waar gebeurtenissen hebben plaatsgevonden en tegelijk nog allerlei mooie dingen moeten gebeuren. Zie je, ik kan dat helemaal niet in woorden overbrengen', lacht hij. 'Gevoelens zijn complex, hoe kan je al die complexiteit ooit overbrengen in woorden?'

Veel tracks op Evenfall bestaan daarom ook niet uit veel woorden. De muziek krijgt de ruimte om de hoofdrol op zich te nemen, de zachte en dromerige vocalen van Sam zijn van secundair belang. 'Het is eigenlijk heel logisch. Ik praat niet veel en ben een rustige jongen. Dat heeft effect op mijn muziek. Evenfall vertelt een verhaal over Londen, het is een ode aan de Londense cultuur. Maar het is niet per se een verhaal in woorden. Ik probeer meer te zeggen via de muziek, op die manier kan ik mezelf ook veel beter uiten. En kunnen jullie me hopelijk veel beter begrijpen.'

D4VD
Withered
(Universal)
LP, CD

Voor Fortnite fans is David Anthony Burke (de man achter D4vd) wellicht geen onbekende. Deze visionaire pop-artiest begon zijn muzikale escapades namelijk door eigen muziek te maken bij zijn Fortnite videomontages op YouTube, om zo geen last te hebben van copyright beperkingen. Hij blijkt ook nog eens muzikaal talent te bezitten, zoals hij op zijn debuutalbum Withered goed laat horen. Met een heerlijk in het gehoor liggende stem en hier en daar eighties aandoende muziekproductie is dit album helemaal van nu. Voortbordurend op het werk van artiesten als The Weeknd, Harry Styles en Conan Gray, zou je kunnen zeggen. Grote afwezige op dit debuut is wel de eerder verschenen single "Feel It", welke je zou kunnen kennen uit de Amazon animatieserie Invincible. Voor mij is track 2 "Ask" een van de hoogtepunten van het album, welke ook zeer representatief is voor de rest van het album, wat doordrenkt is van jaren '80 sounds met subtiele gitaren, strak geprogrammeerde drums, weeïge zang met een aardig bereik qua toonhoogten. Het enige wat ik af en toe mis is het gevoel in de muziek. Het klinkt allemaal af en toe nét iets té geproduceerd. Echter ga ik er vanuit dat we d4vd in de toekomst nog wel puurder zullen gaan meemaken. Dikke aanrader dus! (Remco Moonen-Emmerink)

ANOUK
Set This Thing On Fire
Liefhebbers die Anouk het meest waarderen vanwege haar rockplaten worden eindelijk op hun wenken bediend. De zangeres heeft na jaren namelijk weer een stevige plaat gemaakt waarop gitaren, drums en energieke vocalen de dienst uitmaken. Niks geen melancholische platen zoals Lost, Sacrifice en Three Days in A Row, maar een album vol stampers waarbij Anouk teruggrijpt naar de tijd waarin ze haar status als rockchick onsterfelijk maakte. Nummers als That's My Heart You Hold, Losing My Mind, Can't Fix Repeaters, Where The Mind Goes en How To Clear A Room liggen in het verlengde van de stevige songs die op haar tweede album Urban Solitude vertegenwoordigd werden. Waar Anouk op vorige platen meer soul in haar stem had, gebruikt ze op deze plaat meer een nasale manier van zingen. Gelukkig leent het type rockmuziek wat ze met Set This Thing On Fire aflevert zich daar goed genoeg voor. Is het Anouk's beste album? Nee, maar na die duffe, filmische orkest-plaat van hiervoor is het toch wel weer een frisse koerswijziging binnen haar indrukwekkende carrière. (Stef Ketelaar)

DANIEL BLUMBERG 👍
The Brutalist
(Milan/Sony)
Dat The Brutalist een visueel spektakel is, kan je elders in dit nummer lezen. Maar als de cinematograaf film het brutalisme prachtig op beeld weet te vangen, met meerdere wisselingen in beeldtaal, kan de soundtrack niet achterblijven. Componist Daniel Blumberg vangt soms de grootsheid van de epos, met groots opgezette percussie, schurende strijkers en poepende blazers. Wanneer hij kiest om deze instrumenten in repetitieve patronen te laten samenwerken, klinkt The Brutalist als het beste werk van A Winged Victory for the Sullen en Stars Of The Lid. Op andere momenten kiest hij voor klein en ingetogen, zoals het door piano aangevoerde Overture (László) dat doet denken aan Harold Budd. Vaak begeeft hij zich in de donkerdere regionen, het onderbuikgevoel van de film. Opgewekt is het niet. Voor wie de film heeft gezien, kan lachen dat de ingebouwde pauze ook terugkomt op de plaat als piano-intermezzo. Zij zullen ook de verschuiving in toon herkennen, als er plots ook wat jazz te horen is. De hoekigheid van het brutalisme voert echter altijd de boventoon. Een onmisbare sountrack - zelfs als de film je wat te lang is. (Stef Mul)

BOWL 👍
The Rude Interruption Of Fear
(Plato Utrecht)
Deze bijzondere plaat van opkomend Utrechts post-punk talent gaat alle kanten op en zit vol tegenstrijdigheden. De plaat is chaotisch met plotselinge tempo- en maatwisselingen, maar is toch super strak gespeeld. Het album heeft een ruw, lo-fi geluid (door zanger Vos Ploeg vergeleken met het geluid van een kapotte walkman), maar toch zijn de nummers complex en gelaagd. Drukke nummers vol paranoia en rustigere nummers volgen elkaar op. Deze dubbelzinnigheid past bij de thematiek van het album, dat de bandleden zelf een conceptalbum noemen. Kant A is een stuk eerder geschreven en gaat over de mentale problemen en angsten waar Ploeg mee kampte rond 2020. Kant B zou eerst gaan over herstel en een nieuwe start, maar tijdens het schrijven van de nummers werd Ploeg geconfronteerd met een terugval, wat de thematiekveranderde. Bowl heeft een supersterk muzikaal meesterwerkje neergezet, dat lekker doorbeukt, maar ook kwetsbaar is en raakt. (Nijs Flesseman)

BRANDON
Before You Go
Maak je geen zorgen, ik had ook nog nooit van Brandon gehoord. Echter laat de zanger op deze plaat horen dat dit haast een schande is.De productie bestaat voornamelijk uit rustige akoestische gitaar loopjes die vergezeld worden door subtiele drums, maar met een stem die haast doet denken aan Frank Ocean weet de zanger emoties prachtig over te brengen. Het is ruw, emotioneel, een tikje melancholisch maar vooral heel mooi. Deze kalmerende en wonderschone plaat is dan ook een aangename verrassing en hopelijk het begin van een nog lange carrière, ik ben in ieder geval fan! (Ruben de Melker)

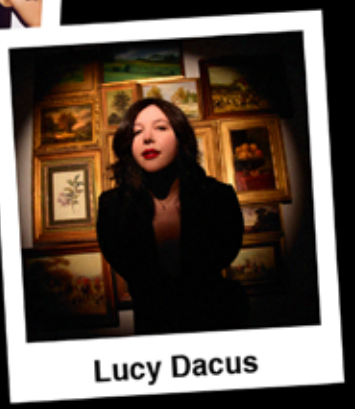
BRUIT 👍
The Age Of Ephemerality
(Pelagic)
Sinds de oprichting in 2016 stelt het Franse BRUIT ≤ het creatieve proces van componeren centraal en wil zover mogelijk wegblijven van de commerciële belangen van de muziekindustrie en de artistieke beperkingen die daarvan vaak het gevolg zijn. De band uit Toulouse doet dat door middel van experimentele, instrumentale muziek met huiveringwekkende loops en soundscapes, verstilde klassieke pianissimo, opdringerige triphop, dragende baslijnen en dwingende drumpartijen. Op het tweede volledige album The Age Of Ephemerality geven de Fransen naar eigen zeggen een philosofisch poëtische reflectie op onze onverzadigbare fascinatie voor technologie en het gevaar van de afhankelijkheid en vervreemding daarvan. Muzikaal is The Age Of Ephemerality een seismische botsing van organische en elektrische geluiden, van striemende klankvervormingen, filmische loops, prachtige klassieke intermezzo's en wervelende bas- en drumpartijen. Het nieuwe album van BRUIT ≤ is gedrenkt in muzikale anarchie en staat bol van ongebruikelijke combinaties van muzikale thema's. Het resultaat vraagt een

Paradiso

24 mei	Alabaster DePlume
25 mei	Meetsysteem
26 mei	I'm With Her
31 mei	Stereolab
7 jun	Takuya Nakamura
9 jun	CocoRosie
11 jun	Sextile
13 jun	Happy Mondays - greatest hits
14 jun	Happy Mondays - greatest hits
17 jun	Lucy Dacus
19 jun	Nederlands Kamerorkest
23 jun	Black Uhuru
2 jul	Super-Sonic Scene Fest
3 jul	Super-Sonic Scene Fest
10 jul	Paradiso Vinyl Club - 10 jaar
11 jul	Tower of Power
14 jul	José James
19 ju	Amos Lee
29 jul	Os Mutantes
8 aug	Wolfmother
8 sep	Dope Lemon
12 sep	Gogol Bordello
15 sep	Mulatu Astatke
25 sep	Eivør

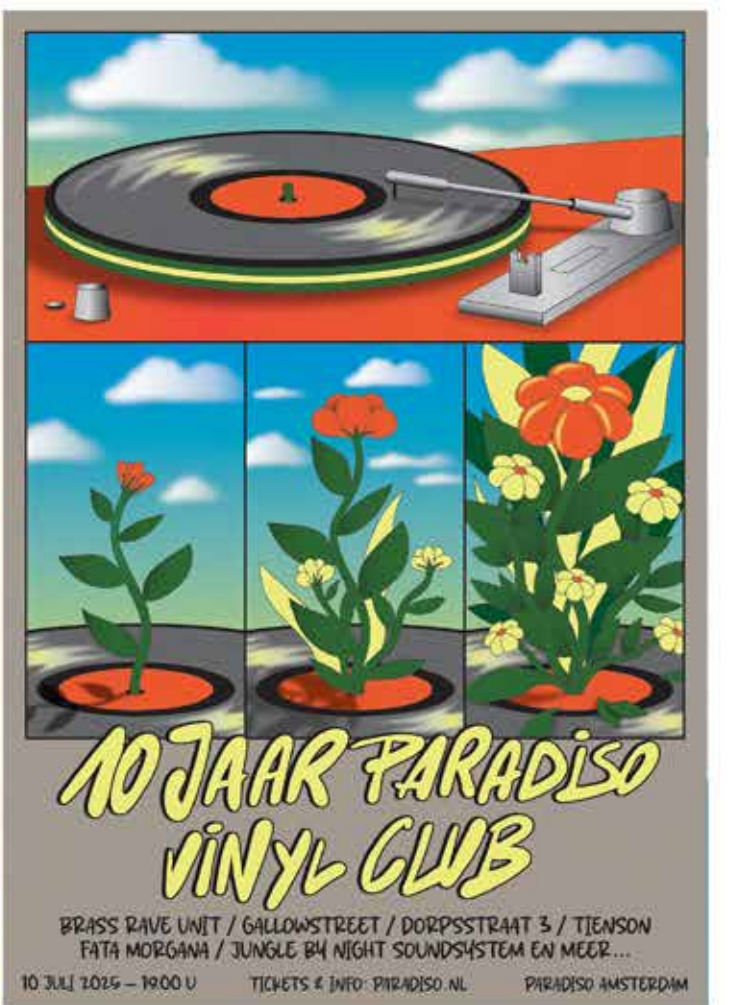

Sextile

Lucy Dacus

volledige open mindset van de luisteraar die daarvoor vervolgens rijkelijk wordt beloond. (Menno Valk)

CROWD OF CHAIRS
Breather
Breather is het vierde album van Crowd of Chairs en markeert het 10-jarige jubileum van een van de meest bejubelde bands uit de Belgische post-punk scene. De band noemt bands als Sonic Youth, Metz, Jesus Lizard en Preoccupations als grootste invloeden/geestverwanten en dat is te horen. Breather heeft het kenmerkende post-punk/noise-rock geluid zoals het al vele keren eerder is gedaan, maar dan wel heel smakelijk uitgevoerd door verrekt goede muzikanten. (Nijs Flesseman)

CHANGELING 👍
Changeling
(Seasons of Mist)
Changeling is het meest recente project van Fountainhead dat op zijn beurt weer het muzikale alterego is van de Duitse muzikant, componist en producer Tom Geldschläger. Vanuit zijn studio in Berlijn heeft Geldschläger meegewerkt aan talloze projecten van diverse muzikale pluimages, maar is hij vooral bekend om zijn ongeëvenaarde en virtuoze (fretloze) gitaarspel dat hij heeft geëtaleerd op metal albums van onder andere Belphegor, Defeated Insanity, Voodoogods en Obscura. Op het gelijknamige album mixt Changeling progressive metal, death metal, experimentele jazz/fusion en wereldmuziek, en verrijkt die op gezette momenten met een extra ondersteuning van een 50-koppig orkest. Samen met het complexe drumwerk van Mike Heller en de donkere deathgrunt van Morean is de eerste kennismaking met de composities op Changeling duizelingwekkend, vervaarlijk en overweldigend. Tom Geldschläger positioneert zichzelf met zijn nieuwe project in het desolate vacuüm tussen brute deathmetal en zware deathcore en lijkt daar iedere luisterbeurt beter tot zijn recht te komen.

DAVID EUGENE EDWARDS & AL CISNEROS 👍
Pillar Of Fire / Capernaum
(Drag City)
Drie kapstokken om dit verhaaltje mee te beginnen: een bekende en een onbekende en een openbaring. Religieuze symboliek is nooit ver weg bij D.E. Edwards, maar hier maakt hij zonder meer een statement met de titel van deze 10".Capernaüm oorspronkelijk verwijzend naar een ruïne in de Oudheid (Palestina) nu volgens het woordenboek betekent het iets ongeordends, een chaos, de hel. Politiek statement of mogelijk ook verwijzend naar die schitterende film met dezelfde titel. (Aanrader!)In ieder geval is het lovend dat DEE wederom een nieuwe weg inslaat nu in samenwerking met Al(-berto) Rickenbacker (hij bespeelt er 8!) buizenversterker Cisneros de voor mij onbekende loot hier.
Edwards' aardse, mystieke, mysterieuze en psychedelische akoestische gitaarwerk combineert bijzonder prettig met de bas-bassis die Cisneros hier brengt.Tien minuten 10" die doet uitzien naar meer. (Paul Maas)

FLAVIUM 👍
Flavium Plays Peter Green's Fleetwood Mac
Concerto Records)
Nu de Golden Earring er noodgedwongen mee is opgehouden, is het maar de vraag wie de langst bestaande band van Nederland is. Hoge ogen worden in ieder geval gegooid door Flavium, sinds 1969 de bluestrots van het Oosten. Hoewel de originele bezetting er niet meer is, draait bassist Eric Bagchus al sinds 1973 mee, en speelde op alle LP's die Flavium uitbracht. Sinds kort heeft gitarist Erwin van Ligten (A Girl Called Johnny, Julia Lo'ko) het voortouw genomen in productie en dat resulteert nu in de eerste studio LP sinds 1992. In 9 nummers wordt eer bewezen aan Fleetwood Mac, en dan vooral aan de eerste bezetting, toen ook een bluesband, onder leiding van de geweldige Peter Green. De verrassend frisse productie verraadt niet persé dat er veteranen aan het werk zijn, sterker nog, het lijkt alsof de herontdekking van het materiaal tot een energieboost heeft geleidt. Zanger Bert Vrieling klinkt niet alleen doorleefd, maar lijkt qua accent ook eerder opgegroeid met Green en zijn kornuiten in het harde Londense leven dan in ons kikkerland. The Green Manalishi, Oh Well, Black Magic Woman, ze komen allemaal langs en worden afgesloten met één eigen nummer, Where Do We Go From Here. Goeie vraag, want zo te horen kunnen de heren nog wel even mee. (Jurgen Vreugdenhil)

EZRA FURMAN 👍
Goodbye Small Head
(Believe Records)
Ezra Furman beweegt zich altijd al op het snijvlak van diverse stijlen, op Goodbye Small Head wordt daar nog een schepje bovenop gedaan. Met haar (Furman identificeert zich zowel als "zij" en "hen")voeten diep in de rock 'n roll geschiedenis, wordt er een flinke pot psychedelica overheen gegoten, hoewel de progrock en de samples ook hun sporen hebben nagelaten. Ooit een man die rabbi wilde worden en inmiddels een trans vrouw die trots is op haar Joodse roots, is de thematiek vooral van iemand die al dan niet

ARCADE FIRE
Pink Elephant
(Sony Music)
LP coloured, LP, CD

Na jaren van radiostilte en lege social media-kanalen verraste Arcade Fire begin april met mysterieuze teasers. Eerst verscheen een tamboerijn met het woord trust, gevolgd door oude beelden van Win Butler en Régine Chassagne – het echtpaar dat het gezicht vormt van de Canadese band. De teasers verwezen naar Cars & Telephones, exclusief te beluisteren in de eigen Trust-app. Een kleine, indringende herontdekking uit 2001, met afstand en relationeel gemis als thema's. De app kondigde ook het zevende studioalbum aan: Pink Elephant. De eerste vrijgegeven track, Year of the Snake, is een groeibriljant. "It's the season of change", zingt Chassagne. Butler – debuterend op drums – bezingt het maanjaar van de slang, symbool voor vernieuwing. Daarmee lijkt hij een moeilijke periode af te sluiten. Aantijgingen van grensoverschrijdend gedrag beschadigden zijn reputatie, al bleven juridische gevolgen uit. Chassagne bleef hem altijd steunen. De instrumentale opener Open Your Heart or Die Trying zet de toon voor wat komen gaat. Is Butler erna de olifant in de kamer op de kwetsbare titeltrack Pink Elephant? Er volgen nummers vol contrast: het dansbare Circle of Trust en I Love Her Shadow, de mystieke punksong Alien Nation en het intieme Ride or Die, een ode aan onvoorwaardelijke liefde. Filmische intermezzo's verbinden de tracks tot een sonische reis, die eindigt met het ruim zeven minuten durende Stuck In My Head: een bombastisch hoogtepunt op deze onmiskenbare groeiplaat. Een vriend zei het treffend: "De muziek van Arcade Fire is als een kind dat vertelt. Hoe beter je luistert, hoe mooier het wordt." (Jelle Teitsma)

DAVID DAMIANO
Funny Little Fears
(Sony Italy)
LP, LP pink, LP cream, CD, CD Deluxe

Songfestivalliefhebbers weten natuurlijk meteen dat David vooral de voorman en zanger is van Maneskin, de Italiaanse rockers die in Rotterdam tot winnaars werden gekroond. Met zijn eerste solo album wil David vooral afrekenen met alle angsten die hem blijkbaar al jaren bezighouden, van hoogtevrees tot podiumangsten. Hoewel hij nog steeds aan de stevige kant van het spectrum zit, is de aanpak hiervan een stuk poppier dan met Maneskin. En hoewel Maneskin toch al kon rekenen op een hoop succes en volgelingen, lijkt hij met Funny Little Fears op nog wat meer fans te rekenen. De aanstekelijke popliedjes, van dit overigens Engelstalige album, zijn net stevig genoeg en net avontuurlijk genoeg om ook nog serieus over te komen, waarmee hij zich in ieder geval een beetje lijkt te willen meten met Harry Styles. Een prima debuut derhalve, waar de songfestivalfans zich uitstekend in zullen vinden en waar de rockliefhebbers ook nog genoeg plezier aan kunnen beleven. (Jurgen Vreugdenhil)

gedwongen de controle moet opgeven. Door keuzes, drugsgebruik, ziekte, alles komt langs. Daar waar haar vorige album nog vooral ging over de profilering van de songwriter, is het nu vooral de muzikale alleskunner die de toon zet. Een boeiend album van een zeer boeiend mens die voor de nodige uitdagingen staat. (Jurgen Vreugdenhil)

REMY VAN KESTEREN 👍
Leave What You Know
(V2)
Met zijn album Muses liet de van huis uit klassieke harpist Van Kesteren al horen ook een warme belangstelling voor Radiohead en andere rock/pop muzikanten te hebben, op zijn nieuwe album omarmt hij voor het eerst volledig de popmuziek, en laat hij de klassieke componisten achter zich. Dat die stap niet zomaar genomen is, wordt onderschreven door het feit dat dit album de afgelopen zeven jaar is opgenomen, en dat hij zich ook voor het eerst aan het schrijven van teksten heeft gewaagd. Met een indrukwekkende gastenlijst met onder andere Marcel Veenendaal, Tessa Rose Jackson en Nana Adjoa, is het echter nog steeds de harp die de mooie hoofdrol opeist. Een grote stap voor een muzikant, maar vooral een bewijs dat elk instrument een universeel geluid heeft, welke in de juiste handen altijd indruk maakt. (Jurgen Vreugdenhil)

ALAN LAURIS
Break
Een aantal digitale EP's daargelaten, is dit het derde album van de Nederlandse Alan Lauris. Hangend ergens tussen John Howard en Depeche Mode, is dit een leuke collectie electro pop songs, waar de accenten van cello, trompet en koortjes het zeer aantrekkelijk maken. (Jurgen Vreugdenhil)

LONE 👍
We Came A Long Way
In 1972 had Nederland met Alquin opeens een Progrock band van formaat, welke jarenlang de aandacht op zich wist te vestigen. Veertig jaar later vonden zanger/gitarist Michel van Dijk en gitarist Ferdinand Bakker elkaar onder de naam LONE, van wie dit inmiddels alweer het zevende album is. Hoewel het experimentele karakter wat altijd in Alquin zat nog steeds aan de oppervlakte komt, is het ook duidelijk dat Van Dijk en Bakker inmiddels ook teruggrijpen op de blues en rock traditie. Hoewel beiden de zeventig al ruim gepasseerd, zit die leeftijd hen bepaald niet in de weg en laten ze horen waar je na vijftig jaar ervaring in de muziek allemaal op terug kunt grijpen. Van Dijk klinkt doorleefd en integer en weet nog flink tekeer te gaan in een rocker als Jump, Bakker weet nog steeds felle en vooral verrassende gitaarpartijen tevoorschijn te toveren. De instrumentatie is spaarzaam, waardoor alles in het teken staat van de songs. Een mooi nieuw hoofdstuk in een carrière die nog lang niet voorbij is. (Jurgen Vreugdenhil)

SALAMI ROSE JOE LOUIS 👍
Lorings
(Ninja Tune)
Salami Rose Joe Louis is een genre-reizende multi-instrumentalist, vrouwelijke producer op Flying Lotus's Brainfeeder label. Ze produceert en neemt vrijwel uitsluitend op met haar geliefde Roland MV8800, die ook wel onder de naam "Funfunfun" gaat. Het nieuwste album bevat een aantal samenwerkingen, waaronder Flanafi, een experimentele gitaar-wizard, en Omari Jazz, een producer die net als Salami genres overstijgt. Lorings is een zacht en dromerig sci-fi jazz fusion album, waarin ambient en experimentele elektronica samenkomen, met etherische en kwetsbare vocalen. De thema's variëren van verliefd worden, liefdesverdriet, familie en ouderschap tot het imposter-syndroom en frustraties over de muziekindustrie. Zoals Salami Rose Joe Louis het zelf verwoordt: "Each song feels like a significant section of my personality has been carved out and put on a platter for public consumption, which is a devastating thought [haha]." (Lotte Hurkens)

MACHINE HEAD 👍
Unatøned
(Nuclear Blast)
Hun voorgaande albums werden nogal wisselend ontvangen – van het legendarische The Blackening tot het fel bekritiseerde Catharsis – toont Machine Head zich met Unatøned verrassend gefocust. Het elfde studioalbum is rauw en compromisloos. Qua stijl sluit het aan bij Øf Kingdøm And Crøwn, maar muzikaal is het net wat feller en puntiger. De meeste nummers tikken de vier minuten niet aan, waardoor alle intensiteit is samengebald. Van de vlammende opener Atømic Revelatiøns tot het melancholisch gezongen Nøt Løng Før This Wørld bewegen Robb Flynn en de zijnen zich moeiteloos tussen woede en weemoed. Het absolute hoogtepunt Bønescrape is bombastisch en totaal over-the-top, maar ondanks dat (of dankzij?) ook onweerstaanbaar. Unatøned klinkt als een band onderweg: rauw, levendig, luid. Machine Head doet precies waar ze het sterkst in zijn. Zonder concessies. (Emiel Schuurman)

MAMALARKY
Mamalarky
Dit is het derde album van Mamalarky, een Amerikaanse band ontstaan in Austin, Texas. Ze zijn inmiddels gevestigd in Californië en kennen elkaar van school. Er was direct een klik en die is zeker te horen in de muziek. Het gaat alle kanten op, het viertal voelt elkaar goed aan

40TH ANNIVERSARY OF INXS' BREAKTHROUGH ALBUM

- Incl. 2025 Giles Martin mix, outtakes and live recordings
- Available as Deluxe 1LP+3CD Edition/2CD/1LP

AVICII FOREVER

AVICII'S GREATEST HITS!

INCLUDING WAKE ME UP, LEVELS, HEY BROTHER, WAITING FOR LOVE AND MANY MORE, PLUS 2 PREVIOUSLY UNRELEASED TRACKS

AVAILABLE AS 2LP & 1CD

UNIVERSAL
UNIVERSAL MUSIC
MUSIC LEGENDS

en het zorgt voor spannende popmuziek, die zowel ontspannend als opwekkend is. Zangeres en gitariste Livvy Bennett heeft een opvallende stem, waarmee ze geen noemenswaardige moeite hoeft te doen om overtuigend te klinken. Ze kan alle stijlen aan en het maakt dit album een perfect popalbum. De nummers worden gevormd vanaf het keyboard en zijn complex en spannend. Daarboven de stem van Bennett, het zorgt voor een prachtig geheel. Er is bewondering hoe ze het zo makkelijk doen klinken. Ze zitten inmiddels bij Epitaph en hoewel dat een echt punklabel is, nemen ze een risico met dit okselfrisse album. Sfeervol. (Erik Mundt)

JENSEN MCRAE
I Don't Know How But They Found Me!
Are You Happy Now?, het in 2022 verschenen debuutalbum van Jensen McRae, kreeg minder aandacht dan het album verdiende. Op het album maakte de Amerikaanse muzikante indruk met een prachtig geproduceerd geluid, schakelde ze makkelijk tussen meerdere genres en liet ze ook nog eens horen dat ze een uitstekende zangeres is. Het is allemaal ook weer te horen op I Don't Know How But They Found Me!, dat alles heeft dat nodig is om Jensen McRae te scharen onder de meest talentvolle singer-songwriters van het moment. (Erwin Zijleman)

MODEL/ACTRIZ
Pirouette
Noiserock en punk voor op de dansvloer. Het vierkoppige Model/Actriz is de meester van deze sound. Zware gitaren, een rammelende bas, dansbare drums, industrieel gepiep en gekraak en boeiende performances van frontman Cole Haden: het is alles wat ze nodig hadden om met hun debuutalbum Dogsbody door te breken uit de underground van Brooklyn. Op het tweede album van de band, Pirouette, trekken ze deze lijn door. Vanaf de eerste seconde van opener 'Vespers' klinken fantastische, krakende producties. Dansbaar, zweterig, charmant en queer. De refreinen zijn poppier dan voorheen, de zang gaat van praten naar zingen. Haden toont zich kwetsbaar op tracks als 'Cinderella', waar hij vertelt dat hij zich vroeger op een verjaardagsfeestje niet durfde te verkleden als deze prinses. Maar tegelijk klinkt hij vol zelfvertrouwen wanneer hij sensueel 'Let me be your girl' zingt op het fantastische 'Departures', dat net zoveel neigt naar noiserock als naar clubpop. Het is zoeken naar het plafond van gitaarmuziek. En dat plafond is te vinden in de club, welteverstaan. (Daan van Eck)

KRISTINA MURRAY 👍
Little Blue
(V2/Normaltown)
De Amerikaanse singer-songwriter Kristina Murray maakte bijna zeven jaar geleden een van de mooiste Americana albums van 2018. Ze koos op dit album voor een wat traditioneler aandoend en gloedvol Americana geluid en maakte een onuitwisbare indruk met haar prachtige stem, die in alle opzichten gemaakt leek

BLONDSHELL
If You Asked For a Picture
(Partisan Records)
Blondshell, een project van de Amerikaanse muzikante Sabrina Teitelbaum, debuteerde twee jaar geleden met een album dat terecht werd bejubeld door de critici. Op het album liet Blondshell af en toe een behoorlijk stevig en gruizig rockgeluid horen, maar de muziek van de Amerikaanse muzikante klonk ook loom en dromerig. Op haar tweede album laat Sabrina Teitelbaum horen dat Blondshell nog veel beter kan. If You Asked For A Picture klinkt mooier dan het debuutalbum en is ook veelzijdiger. De Amerikaanse muzikante heeft zich ontwikkeld als songwriter en is beter gaan zingen. Het debuutalbum maakte Blondshell niet zo groot als verwacht, maar dat moet gaan veranderen met dit uitstekende tweede album, waarop Sabrina Teitelbaum laat horen dat ze behoort tot de grote talenten binnen de indierock. (Erwin Zijleman)

SPOT

ZO 8 JUN
THE FLOWER KINGS
+ NEAL MORSE &
THE RESONANCE

DI 17 JUN
DE JEUGD VAN
TEGENWOORDIG

WO 18 JUN
THE HU

MA 23 JUN
THE WAILERS

WO 25 JUN
TRAIN

SUMMERSTAGE
GRONINGEN

DI 1 JUL
NEIL YOUNG AND
THE CHROME HEARTS
VERY SPECIAL GUEST: VAN MORRISON

VR 4 JUL
ACDA EN DE MUNNIK
VAN DIK HOUT + HANNAH MAE

ZA 5 JUL
THE TESKEY BROTHERS
DEWOLFF + THE HEAVY HEAVY

DO 10 JUL
RIVAL SONS

DO 18 SEP
SONS OF THE EAST

DO 25 SEP
MY BABY

ZA 4 OKT
GOLDKIMONO

ZA 4 OKT
ORANGE SKYLINE

DO 16 OKT
GOODWIN

ZO 26 OKT
YANN TIERSEN

ZA 1 NOV
TAKEROOT
MET O.A. COURTNEY MARIE ANDREWS,
PATTERSON HOOD, FRAZEY FORD
EN THE WEATHER STATION

ZA 8 NOV
ROCKIT
MET O.A. AROOJ AFTAB & METROPOLE ORKEST,
AVISHAI COHEN QUARTET, HIROMI'S SONICWONDER
EN MAKAYA MCCRAVEN

MA 17 NOV
10CC

DO 20 NOV
ADRIAN
VANDENBERG

SPOTGRONINGEN.NL

voor haar muziek. Het werd vervolgens helaas een tijd stil rond Kristina Murray, maar gelukkig is ze terug met Little Blue. Ook op haar nieuwe album maakt de muzikante uit Nashville weer de Americana en country zoals deze ook enkele decennia geleden werd gemaakt, met hier en daar een randje aangename 70s pop. Het klinkt ook dit keer bijzonder lekker, maar ook Little Blue wordt weer verder opgetild door de prachtige stem van Kristina Murray, die in Nashville met de beste zangeressen mee kan. Het is druk in Nashville, maar het talent van Kristina Murray mag eigenlijk niet buiten de boot vallen. (Erwin Zijleman)

RICO NASTY
Lethal
(Fueled By Ramen)Rico Nasty
Na 6 albums, shows op diverse festivals, een plek in de 2019 XXL Freshman Class, en voorprogramma's voor artiesten als Playboi Carti is deze rapper en rockstar geen onbekende naam meer. Haar unieke aanwezigheid en een nog altijd een sterke behoefte om altijd te blijven experimenten bieden dan ook alle gelegenheid om uit te kijken naar haar zevende studio album: 'Lethal'. Op deze nieuwe plaat haalt Rick Nasty dan ook alles uit de kast en jongleert ze met een combinatie van zowel nieuwe als oude sounds, van ruige Rage en Pop Punk tot Hyperpop en Bedroom Pop.Soms lijkt het alle kanten op te bewegen en mist het wellicht iets van houvast, anderzijds laat het ook haar flexibiliteit, wat haar nu net zo kenmerkt als artiest, heel goed zien.Deze plaat is gevuld met energieke beats en catchy hooks en werkt ontzettend aanstekelijk, het is vrolijk en ruig en vooral heel leuk en dansbaar. (Ruben de Melker)
Met haar unieke combinatie van genres laat Rico Nasty wederom zien dat ze niet in een muzikaal hokje gestopt kan worden en dat haar creativiteit nog lang niet op is. (Ruben de Melker)

LAEL NEALE
Altogether Stranger
De uit Los Angeles afkomstige Lael Neale maakte tijdens de coronapandemie op het Amerikaanse platteland met Acquainted With Night een fraai en uiterst ingetogen folkalbum, maar liet op het twee jaar geleden verschenen Star Eaters Delight een rijker en veelzijdiger geluid horen. Dat doet ze ook weer op Alltogether Stranger, dat negen songs lang echt alle kanten op schiet. Het doet soms wat psychedelisch en zweverig aan, maar wat prikkelt dit album, mede door de bijzondere zang, aangenaam de fantasie. (Erwin Zijleman)

CANDICE NIGHT
Sea Glass
(V2/Normaltown)
Candice Night is de echtgenote van voormalig Deep Purple-boegbeeld Ritchie Blackmore. Met zijn tweetjes hebben ze als Blackmore's Night al een elftal albums uitgebracht die in tegenstelling tot Blackmore's verleden geen hardrock maar middeleeuws getinte folk bevatten. Voor Candice Night is het haar derde soloalbum onder eigen naam, een fraaie plaat met haar prachtige, loepzuivere stem in het brandpunt van de elf liedjes, of eigenlijk tien, want Angel And Jezebel staat er twee keer op. En of die stem wordt nou aangewend voor rocksongs zoals Angel And Jezebel (rock version), up tempo popliedjes zoals Unsung Hero (She'll Never Tell) of ingetogen prachtnummers als Promise Me, Another Day, het titelnummer of de mooiste van allemaal, Last Goodbye, Nights vocalen zijn absoluut het sterkste verkoopargument van een plaat die de wereld niet op zijn knieën zal dwingen maar wel zorgt voor uren luistergenot. (Joop van Rossem)

BILLY NOMATES
Metalhorse
Een nieuw Billy Nomates album is altijd een verrassing. Ze groeit en groeit en het is des te knapper omdat ze alles zelf doet. De composities zijn weer beter en de productie is ook weer beter. Op dit album een prominente plaats voor de toetsen en gedubbelde vocalen. Haar drum-computer klinkt soms blikkerig en dan weer heel professioneel. Het tekent de intensiteit van Victoria Ann "Tor" Maries, zoals ze echt heet. Ze kiest steeds wat het beste past. Mooi album. (Erik Mundt)

SALLY POTTER
Anamoty Love Songs To The Earth
(Believe Records)
Sally Potter is vooral bekend als filmmaker, wiens laatste grote film The Roads Not Taken was met onder andere Javier Bardem. Toch is ze ook al sinds de jaren zeventig bezig met muziek, eerst nog in de experimentele jazz, en nu Anatomy, haar eerste echte solo album. Met name gedragen door piano, met accenten van onder andere percussie en strijkers is het helder dat haar eerste inspiratie het theater was. Coming Home is daar een goed voorbeeld van, een verhaal op piano wat je zo midden in een toneelvoorstelling voorbij hoort komen. Net als in haar films zijn haar verhalen vol melancholie en kansen die gemist danwel verkeerd genomen zijn. Hoewel geen zangeres in de klassieke zin des woords, geeft haar upper class Engels een uniek gevoel mee aan haar voordracht. Alles wat Sally Potter doet vergt enige aandacht en is niet voor de snelle consumptie, maar dan voel je je ook een verrijkt mens. (Jurgen Vreugdenhil)

LUISTERTRIP

CAR SEAT HEADREST
The Scholars
Beggars/Matador
Is er een band die het melancholische gevoel van je tienerjaren zo goed weet te vangen als Car Seat Headrest? Waarschijnlijk niet. De Amerikaanse band onder leiding van Will Toledo brak meer dan tien jaar geleden door met albums vol jeugdige en beklemmende indierockliedjes. Vaak voelde het of alle ideeën in het hoofd van de zeer perfectionistische Toledo alleen uiting konden krijgen in zijn muziek. Zijn lo-fi indierock barst van de absurde wendingen en opvallende experimenten. Het leidde tot een cult-following van jonge Amerikaanse liefhebbers van gitaarmuziek. Na vijf jaar afwezigheid keren de Amerikanen terug met een nieuw conceptalbum getiteld The Scholars, dat zich afspeelt op een fictieve universiteitscampus. Zo keert Car Seat Headrest eigenlijk vooral weer terug met wat we van ze gewend zijn. De bandleden zijn wat jaartjes ouder geworden, maar de college-feeling gaat nooit verloren. Ook vertalen ze deze gevoelens nog steeds naar epische rockopera's. Na vijf jaar afwezigheid terugkeren met singles van 10 en 9 minuten zou voor veel bands een vreemde keuze zijn, maar niet voor Car Seat Headrest. Die maken hun beste liedjes het liefst opvallend lang, switchen in dat liedje twintig keer van stijl, voegen er quirky elektronische tintjes aan toe, en bouwen lekker lang naar een climax vol gitaargeweld. Zo ook op The Scholars, een lesje indierock voor gevorderden. **(Daan van Eck)**

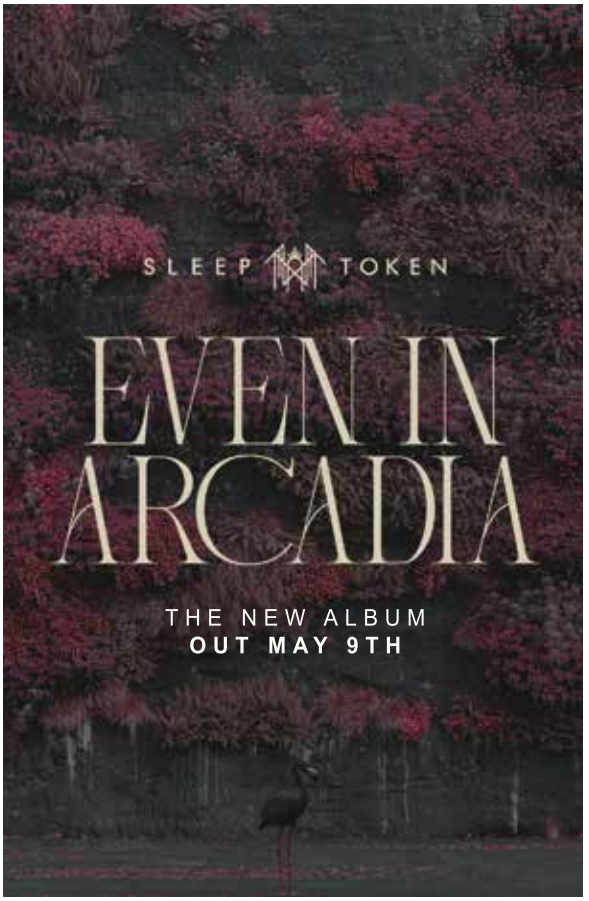
JENNY HVAL
Iris Silver Mist
(Beggars/4AD)
LP, CD
De Noorse duizendpoot Jenny Hval schreef al enkele succesvolle romans, komt oorspronkelijk uit de Gothic Metal, en begeeft zich solo al lange tijd op het meer elektronische/sferische pad. In een traditie die ergens tussen Kate Bush en Laurie Anderson hangt weet ze haar synth geluiden te situeren hoog in de Noorse fjorden. Iris Silver Mist is haar achtste solo album en borduurt verder waar haar vorige Classic Objects ophield. Het lijkt alsof ze met elk album meer terugtrekt in het hoge Noorden en steeds verder de essentie van de Noorse kou en eenzaamheid lijkt op te zoeken. Niet voor niets is het album vernoemd naar een parfum, alsof Hval de aanwezigheid van alleen geur heeft proberen te vangen. Het hele album is dan ook eerst als een performance art voorstelling gespeeld, nog voordat er een noot muziek werd opgenomen. Ook tijdens die performance speelde geur een belangrijke rol. Zelf geeft ze aan dat deze manier van benaderen haar het plezier in muziek weer helemaal heeft teruggegeven. Veel nummers halen de twee minuten niet eens en zijn een meer flard dan een nummer, als een snel vervluchtigend verschijnsel, terwijl andere weer lang uitgesponnen naar een climax gaan. Haar fluisterende, zuivere stem vervolmaakt de dromerige sound. Zeker als geheel, is dit werk meer een kunstwerk dan een album, maar ook voor degene die het alleen met het geluid moeten doen is dit een bijzondere ervaring. (Jurgen Vreugdenhil)

PRESS CLUB
To All The Ones I Love
(Suburban)
Press Club is een indie/punk rockgroep uit Melbourne Australië. Zangeres Natalie Foster's stem staat als een huis en heeft wat weg van de stem van Kings of Leon's Caleb Followill. Met zo hier en daar een Replacements gitaarsolo ligt de energieke, af en toe rauwe muziek lekker in het gehoor. Op dit vierde album komen er thema's als groei, weerbaarheid en verwerking voorbij. Het werd in de eigen studio opgenomen en door hen zelf geproduceerd. Hoog tijd dat ze ook aan alle kanten van de zeven zeeën gehoord worden. In juni wagen ze in ieder geval de oversteek. 14 juni strijken ze neer op de Waddenkust en doen ze Vera (Groningen) aan. 4 juli volgt Rotown, in Rotterdam. Gaat dat zien, gaat dat horen. (Marcel van Vliet)

PROPAGANDHI
At Peace
(Epitaph)
De hoes van het achtste album van Propagandhi geeft in één beeld weer waar de muziek op At Peace om draait. Te zien is de Slag bij de Little Bighorn in 1876. Een weergave van strijdvaardigheid en energie, elementen waarop de muziek van de band op gestoeld is.
De Canadese band Propagandhi begon in 1986 als een punkband, alwaar anarchie de boventoon voerde. Op hun nieuwste album is de muziek getransformeerd van schreeuwerige skatepunk naar meer intelligente (hard) rock.
Pompende drums, soms tegen hardrock aanleunende gitaren en zanger Chris Hannah wiens stem de jolige punk verruild heeft voor een volwassen sound.
De teksten klinken ietwat gearriveerd (I am at Peace these Days), maar nog altijd strijdvaardig.
De plaat opent met Guiding Lights, energieke vuige gitaarrock. Vervolgens wordt het tempo opgevoerd, om dan weer terug te schakelen naar rock of zelf melodieus, zoals in het nummer Stargazing. At Peace is daarmee een volwassen, interessant en veelzijdig album geworden.

PUMA BLUE
Antichamber
(Blue Flowers Music)
Jacob Ellen, de singer-songwriter achter Puma Blue, zingt zo sierlijk als Jeff Buckley en zo kwetsbaar als Elliott Smith. Zijn stem vormde op Holy Waters (2023) een warm geheel met invloeden van trip-hop en neo-soul. Voor antichamber zette hij de ramen van zijn ziel echter wagenwijd open en liet hij de kou binnen. Hij schreef dit album tijdens een tweetal winterse weken, terwijl hij alleen in zijn huis aan het bos verbleef. Dit leverde negen intieme folknummers op, die tekstueel geplaagd zijn door eenzaamheid en verlangen. Op Hotel Room zingt hij bijvoorbeeld: "So I'll sink into the chair / Something wrong inside me / 'Cause I thought I felt you there / Sitting quiet beside me." Shame, een cover van Low, klinkt wonderbaarlijk genoeg nog melancholischer dan het origineel. Op de overige vier nummers hoor je wegstervende pianoklanken over tape loops en veldopnames. Hiermee roept Ellen een spookachtige atmosfeer op die aan Grouper doet denken. Je krijgt spontaan weer zin in de winter.

MARK RIBOT
Map Of A Blue City
(V2/New West)
We kennen Marc Ribot als een begenadigd gitarist, die zowel in de rol van begeleider bij onder meer Tom Waits en Elvis Costello, en als leider van tal van bijzondere projecten internationale naam en faam heeft verworven. Maar met dit album verlegt Ribot wederom de grenzen, want ditmaal ontpopt hij zich als zanger, een geheel nieuwe rol voor hem. Daar sommige van deze opnamen reeds in de jaren '90 zijn gemaakt, kunnen we concluderen dat dit geen bevlieging is, maar de vervulling van een lang gekoesterde wens. Een deel van het album bestaat uit opnames die Marc in 2014 maakte met zijn oude vriend

Hal Willner, die helaas in 2020 overleed. Het is producer Ben Greenberg goed gelukt die opnames te mixen met de thuisopnames van Ribot en er een uniform geheel van te maken. Zijn stem voegt een extra laag diepte toe en geeft de luisteraar toegang tot zijn diepere zielenroerselen. Het levert in ieder geval een van Ribots veelzijdigste platen op. (Jos van den Berg)

RÖYKSOPP
True Electric
Om maar meteen met de deur in huis te vallen: dit is geen album met nieuw werk van Röyksopp. Op True Electric staan negentien studioversies van de nummers die in 2023 tijdens de gelijknamige tournee op de setlist van het Noorse duo stonden. Het gaat om nieuw bewerkte versies en remixen en het niet eerder uitgebrachte The "R". De nadruk ligt vooral op het hardere clubwerk uit de catalogus. Geen hits daarom als Eple, Poor Leno en Happy Up Here, maar wel Do It Again met Robyn (van de Röyksopp & Robyn EP Do It Again uit 2014). Röyksopp is (met een onderbreking) al sinds 1998 actief. True Electric is geen best of in de traditionele zin van het woord, maar wel een mooie staalkaart van wat de Noren in huis hebben. Benieuwd of landgenoot Erling Haaland fan is. (Peter van der Wijst) in ieder geval wel.

SEXTILE
Yes, Please
Sextile is een acid house/punk/electronic duo uit Los Angeles (voorheen New York) dat fanatiek van start gaat op hun tweede album Yes Please. De harde Electro beats vliegen je om de oren. Verder in het album nemen ze (af en toe) wat gas terug. Volgens Sextile zelf is het een kwetsbaar en overdreven album, vol contrast waarbij ze verkennen hoever ze hun sound kunnen oprekken. In verhouding met hun vorige album Push uit 2023 klinkt het beter geproduceerd, harder en compromislozer. (Marcel van Vliet)

SKUNK ANANSIE 👍
Painful Truth
(Suburban/FLG)
Met hits als Weak, Charity en natuurlijk Hedonism maakte de band rond zangeres Skin furore in de tweede helft van de jaren 90. The Painful Truth is de opvolger van het uit 2016 stammend Anarchytecture (bij herbeluisteren een toch wel erg lekker album) en inmiddels het zevende album van deze Britse band. In single en opener An Artist Is An Artist horen we Skin meteen op haar best. Er wordt

SPARKS
Mad!
(Transgressive)
LP coloured, LP, CD

De Mael broers die de Sparks vormen zijn nu al ruim vijftig jaar onafgebroken bezig aan een wel zeer indrukwekkend oeuvre. Ooit beginnend als glamrock gitaar band in de beste New York Dolls traditie, via de samenwerking met elektronika/disco reus Giorgio Moroder zijn ze met Do Things My Own Way nog steeds een band die meedoet met de progressieve voorhoede van de popmuziek. Voordeel is wel dat 80's synths weer helemaal hip zijn, waarmee ze op een hoop ervaring kunnen leunen. Opener Do Things My Own Way is nog een wave-achtig gitaarwerkje in de Talking Heads traditie, daarna hebben de broers de keyboards weer uitgestald. Zeker Running Up A Tab At The Hotel For the Fab is een nummer wat ook zo op één van hun platen uit begin jaren tachtig had gekund, en wat zowel nu als toen helemaal hip had geklonken. Opmerkelijk als een band zowel de aan de voet van een genre staat als in de heropleving. Als je daarbij bedenkt dat broer Russel (die met snor) inmiddels de tachtig aantikt, kunnen we niet anders dan een diepe buiging maken voor dit geweldige album. Check ook de docu The Sparks Brothers, waar onder andere Beck zijn schatplichtigheid aan de broers onderschrijft. (Jurgen Vreugdenhil)

LUISTERTRIP

PETER DOHERTY
Felt Better Alive
(Suburban/Strap Originals)
Wat ouder en wellicht wijzer geworden, een paar pondjes zwaarder en naar eigen zeggen sinds 2019 helemaal clean. Vaak omschreven als enfant terrible en bekend geworden als frontman van The Libertines en The Babyshambles (mogelijk volgt een reünietour), is Pete Doherty in bloedvorm op zijn nieuwe soloplaat. Met zeven nummers (van de elf) onder de drie minuten dient erbij gezegd te worden dat dit album voorbij vliegt en je het album wat mij betreft het beste als een geheel kunt beluisteren. De zang en de poëtische songteksten van Pete Doherty passen perfect bij de soms Beatles-achtige composities (zoals in Out Of Tune). Er zijn inmiddels 3 juweeltjes van singles te beluisteren op Spotify. De melancholie sijpelt uit de speakers bij het prachtige The Day The Baron Died. Een hoogtepunt in het oeuvre van de heer Doherty. Single Felt Better Alive is geïnspireerd door het nummer Pancho And Lefty van Townes Van Zandt. Een country / western nummer met subtiel gebruik van steelguitar en viool. Calvados start akoestisch om vervolgens met de nodige akkoordwisselingen in een korte eindsprint te eindigen. Stade en Prêtre De La Mar zijn de kers en de slagroom op deze toch al heerlijke taart. Fraaie plaat! (Said Ait Abbou)

met veel passie en vuur gezongen. Wat dat betreft is Skin spreekwoordelijk, maar ook letterlijk geen haar veranderd. Alsof het 1996 is springt Skin met haar kale bolletje nog altijd onverschrokken het publiek in om een paar baantjes te crowdsurfen. In Shame en Animal horen we een meer elektronisch geluid. Shoulda Been You heeft raakvlakken met Reggae en Meltdown is een fraaie pianoballad. Hoogtepunt van het album is voor nu This Is Not Your Life. Skunk Anansie is helemaal terug met een uitstekend en gevarieerd album. (Said Ait Abbou)

SLEEP THEORY
Afterglow
(Epitaph)
Sleep Theory is een jonge band die hun eerste full length album Afterglow uitbrengen. De band combineert hard rock, metalcore, pop hooks en R&B elementen in een sound waar de energie, drive en ambitie vanaf spat. De lyrics halen inspiraties uit het dagelijkse leven, relaties en moeilijke situaties. Ironisch genoeg gaat het eerste nummer over het ontsnappen van lawaai en tot rust komen, terwijl ze zelf een bak lawaai maken. In ieder geval is deze moderne band erg kundig in het combineren van hun verschillende invloeden, wat ze een unieke sound geeft, ondanks de generieke productie. De vocale kwaliteiten van zanger Cullen Moore zijn van serieuze kwaliteit en de instrumenten zijn retestrak ingespeeld. Vooral de R&B invloeden brengen een groove in de nummers die je weinig hoort in andere metal acts, het is dus niet onlogisch dat ze snel opvielen en nu doorbreken met hun album Afterglow. (Willem Sloet)

SPACEY JANE
If That Makes Sense
Spacey Jane, oorspronkelijk uit Fremantle, Australie leveren met If That Makes Sense hun derde album af. Het verkent de moeilijkheden en onzekerheden die optreden bij het overbrengen van gevoelens en emotie. Ze doen dat ik frisse uptempo indierock. Het klinkt jeugdig, enthousiast, licht melancholisch en strak gespeeld. Een album waar je automatisch vrolijk van wordt. Meest in het oog springende titel, How To Kill A Houseplant. Helaas heb ik daar een natuurlijk talent voor. Productie Mike Crossey (Arctic Monkeys, The Killers). (Marcel van Vliet)

SPILL TAB
Angie
(Virgin)
De 27-jarige spill tab (het alter-ego van Claire Chicha) brengt alternatieve lo-fi pop, wat heerlijk wegkabbelt op een lome dag waarop alles net wat langzamer mag. Hier en daar vind je een iets meer opbeurend ritme, als op "Assis", waarbij je ook maar stil moet kunnen blijven

zitten. Lome funky bas en orgel met heerlijke zang in Engels & Frans. Het album is degelijk opgebouwd met lekkere afwisseling tussen iets meer funky en heel veel rust. Overal houdt spill tab het klein en subtiel. (Remco Moonen-Emmerink)

SUMAC & MOOR MOTHER
The Film
De opvallendste samenwerking op het Roadburn-affiche van 2025? Die van post-metal-supergroep SUMAC en hiphopdichter Moor Mother, natuurlijk. Ze komen naar Tilburg ter ere van een gezamenlijk album, getiteld The Film. De experimentele noise en zware gitaren krijgen extra lading door het activisme en de poëzie van Moor Mother. De instrumentals zijn zwaarder, de poëzie van Moor Mother (waarin de gruwelijkheden in Gaza nooit ver weg zijn) is minder hoopvol dan normaal. Een hele zware genremix, maar daardoor niet minder mooi.

EMMA-JEAN THACKRAY 👍
Weirdo
(Brownswood/News)
Emma-Jean Thackray is pas een kleine 10 jaar actief in de muziek en is daarmee een exponent van de Nu-Jazzscene, opererend vanuit London. Na vier EP's en haar evenzeer sprankelende als overdonderende debuutalbum Yellow uit 2021, is er nu de opvolger Weirdo, van de Engelse multi-instrumentaliste, bandleider en producer. Deze 36-jarige jazzmuzikant heeft een stevige geschoolde achtergrond, maar desondanks blijven haar composities helder, fris en organisch. Thackray haar muziek en composities zijn intuitief waarbij zich laat inspireren door het Chinese mystieke, filosofische taoïsme. De gastvocalen op It's Okay worden verzorgd door jazzdrummer, talent Kassa Overall die in 2023 met zijn album Animals verantwoordelijke was een van beste albums van het jaar. Alle composities op Weirdo heb een warm soulvolle funky geluid. Nummers als Save en Maybe Nowhere zijn voorzien van heerlijke basloopjes. Dit nieuwe album heeft Thackray niet uitgebracht op haar eigen Movementt-label, maar op het Brownswood label van Gilles Peterson. Ook Weirdo is, evenals haar debuutplaat, een eclectische mix van invloeden: pop, soul, P-funk en jazz. Geschreven, uitgevoerd, opgenomen, gemixt, geproduceerd en gearrangeerd door Thackray in haar eigen appartement in Zuid-Londen. Dit onderstreept nog maar eens dat we hier te maken hebben met een dame met buitengewone muzikaliteit. De single Wanna Die is een opvallende mix van hectische energie -heerlijke drums- en emotionele kwetsbaarheid. De uptempo beat is stuwend en gejaagd en verhaald over haar reflecties op sterfelijkheid en veerkracht. In haar postitieve slotakkoord: Thank You For The Day laat ze voorzichtig de eerste figuurlijke zonnestralen door het gordijn naar binnen vallen. (Jeroen van der Vring)

LUISTER***TRIP***

DOPE LEMON
Golden Wolf
(BMG)
De eerste keer dat ik met Dope Lemon in aanraking kwam was op Best Kept Secret. Voor mij een totaal onbekende band die ik toevallig meepakte misschien wel door de naam. Alles zat mee lekker zonnig weer, zondag middag sfeertje en een leuk bandje in tent two. De sound van Dope Lemon greep me meteen aan met die lekkere lome gitaar riffs en de mooie donkere zang van Angus Stone. Naast me maakte iemand me attent dat dit de helft is van het bekende Australische duo Angus & Julia Stone. Echter in Dope Lemon klinkt Angus dus helemaal anders. Dope Lemon doet zijn naam helemaal eer aan en klinkt lekker dromerig een beetje stoned achtig met een zeer eigen sound. Golden Wolf is alweer het vijfde album van deze band. Verpakt in een schitterende hoes met een Australische schone bij een watervliegtuig afgeplakt met het bekende lemon head logo. Het album staat weer vol met sfeervolle songs die je meteen pakken. Openingsnummer "John Belushi" zet meteen de toon en ook eerste single "Golden Wolf" brengen je in hogere sferen. Dat hoge niveau weten ze het hele album vast te houden. Een betere plaat om de zomer mee in te gaan is er voorlopig niet. Komend najaar komt Dope Lemon weer onze kant op maar dan hebben we Golden Wolf al grijs gedraaid. (Frank de Bruin)

LUISTER*TRIP*

MATT MALTESE
Hers
Suburban/Tonight Matthew
Een mooie plaat vol heerlijk ontspannende nummers die moeiteloos in elkaar overvloeien, perfect op tijd voor de zomer. De teksten zijn sterk en stijlvol geschreven, met een overduidelijk herkenbaar thema: het verlangen naar de ander. Die herkenbaarheid maakt het geheel warm, toegankelijk en prettig om naar te luisteren – het voelt alsof de nummers je zachtjes toespreken. Hoewel Matt vooral doorbrak via sociale media waar de aandachtsspanne beperkt is, laat hij op dit album zien dat hij veel meer is dan een artiest van korte fragmenten. De nummers zijn volledig uitgewerkt, zonder het gevoel van haast. De melodieën zijn doordacht, meeslepend, en af en toe duikt er een verrassend instrument op – bijvoorbeeld in een outro – wat het geheel net dat beetje extra geeft. De single Buses Replace Trains is een mooie samenvatting van de sfeer van het album. Perfect voor zomeravonden waarop je langzaam door de stad of over een zandpad dwaalt, dromend over de ander. (Laurens Elderman)

ROBIN TROWER
Come and Find Me
Toen Robin Trower in 1967 met Procol Harum zijn eerste muziek de wereld in slingerde, kon hij niet verzinnen dat hij dat 58 jaar later nog altijd zou doen. En met de release van 'Come And Find Me' levert hij een waar blues meesterwerk af. Hier valt echt niets op af te dingen. Op je 80e nog met zo'n machtig blues epos op de proppen komen, dat is maar weinigen gegeven. De Stratocaster klinkt in de handen van 'de witte Hendrix' ouderwets heerlijk. Wat een plaat! Vette aanrader!!! (Gert van Engelenburg)

SWANS 👍
Birthing
(Mute/Pias)
Vooropgesteld: het betreft hier bij vlagen totaal krankzinnige muziek. Maar terwijl het bloed uit je oren gutst, is de ruim bijna twee uur (!) durende lokroep ervan niet te weerstaan.
Met Birthing (nummer 17) levert het New Yorkse Swans andermaal een diepgaande en ongrijpbare luisterervaring af. De zeven tracks zijn als een transcendent ritueel, dompelen je onder in repetitieve drones, laten je verdwalen in dissonante klanklandschappen, en overvallen je met vragen over spiritualiteit en existentialisme. Interessant is dat de basis voor het album werd gelegd tijdens een intensieve tournee in 2023–2024, waarbij nummers zoals The Healers, I Am a Tower en Guardian Spirit op het podium evolueerden door middel van improvisatie. De stukken werden vervolgens in de studio verder uitgewerkt tot de definitieve versies die op het album te horen zijn. Dat 'horen' is voor alles overgeven, geen ontsnapping meer mogelijk. Maar zet 'm op, geniet ervan, want de murmelende, predikende en orakelende frontman Michael Gira kondigt aan dat we getuige zijn van het laatste 'big sound Swans album', waarna de band in een meer ingetogen vorm zal voortbestaan. Maar wat een vaarwel! Birthing is even groots als weergaloos en kan eenvoudig wedijveren met dat andere gigantische Swans-album, te weten To Be Kind (2014). (Cees Visser)

TUNE-YARDS 👍
Better Dancing
(Beggars/4AD)
Tune-yards is het muzikale project van Merrill Garbus en Nate Brenner. De beide Amerikanen zijn tegenwoordig gevestigd in Oakland in de Verenigde Staten. Garbus is een eclectisch mens, ze gelooft in allerlei zaken en brengt dat ook naar buiten in haar muziek. Ze speelt naast ukelele allerlei soorten percussie, terwijl Brenner zich concentreert op de basgitaar. Dit is inmiddels het zesde album en het over het algemeen nemen ze de tijd om een album te maken. Het vorige kwam vier jaar

geleden uit. Ze zijn actief sinds 2006 en Garbus speelde in verschillende bands, voordat ze Tune-yards begon. De muziek is een wonderlijk allegaartje van gekke stemmetjes, verdwaalde instrumenten en avontuurlijke arrangementen. Het gaat alle kanten op. Er is dan ook geen vergelijking mogelijk, het beweegt zich ergens tussen Squirrel Nut Zippers en Sonic Youth. Er is veel interesse in het project en de muziek werd al gebruikt voor advertentiecampagnes en als achtergrond voor een low-budget sciencefiction film. Fijn album. (Erik Mundt)

TURNOVER
Peripheral Vision
Turnover was tien jaar geleden onderdeel van een golf aan emo-bands die de dream pop omarmden, samen met bijvoorbeeld Title Fight. Vooral de echoënde gitaarlijnen van nieuwkomer Eric Soucy maken Peripheral Vision warmer en nostalgischer dan debuutplaat Magnolia. Hierbij laat Austin Getz je met zijn loom gezongen teksten voelen als een verliefde tiener. Op andere momenten roept hij een fysieke reactie op, bijvoorbeeld wanneer hij het afsnijden van zijn vingers of het stukslaan van zijn gezicht beschrijft. Het blijft natuurlijk wel emo. (Laurence Tanamal)

UWADE 👍
Florilegium
(Ehiose Records)
Volledig acappella raakt deze plaat je vanaf de eerste seconde in je ziel. Openend met de tekst "I Don't Want To Believe This World Will Let Me Down" zet het gelijk de toon voor een prachtig debuutalbum van een zeer getalenteerde zangeres, die we eerder al eens hoorden als gast op het Fleet Foxes album "Shore". Een vleugje folk, een snufje soul en subtiel gebruik van elektronica vormen een warm bad voor een prachtige stem. Gelijk bij de eerste luisterbeurt was ik onder de indruk van dit album, nummers als het meer uptempo "Call It A Draw", de kleine pianoballad "Eventime" en soulklapper "(I Wonder) What We're Made Off" laten me niet los. Het grijpt je bij je kladden en laat je een dik half uur wegdromen. Ik hoorde hints naar artiesten als Shamir en SZA, en dat is louter positief. De soundtrack voor de zwoele zomer van 2025! (Remco Moonen-Emmerink)

SUZANNE VEGA 👍
Flying With Angels
(V2/Cooking Vinyl)
Met haar veertig jaar geleden verschenen debuutalbum behoorde Suzanne Vega tot de voorhoede van een nieuwe generatie singer/songwriters en inmiddels zijn vele folky vrouwen met gitaar evenzeer schatplichtig aan haar als aan bijvoorbeeld Joni Mitchell. Hoewel ze de laatste

LUISTERTRIP

MARIA SOMERVILLE
Luster
(Beggars/4AD)
Voor haar tweede album, getiteld Luster, keerde de eigenzinnige Ierse artiest Maria Somerville terug naar haar geboorteplaats Connemara. Omringd door bergen, grenzend aan een van de grootste meren van Ierland. Een stille plek. En dat kon ze wel even gebruiken na een aantal drukke jaren in Dublin. Het is geen wonder dat Luster uiteindelijk gecalculeerd en rustig klinkt. Zelfverzekerder dan haar debuutalbum All My People, ook. Ze zingt erover op de dromerige ambient poptrack Trip, die zelfs wat vlaagjes traditionele Ierse muziek bevat: 'I can see more clearly than I could before. I know now what's true for me.' Haar zelfverzekerdheid schijnt door op de rest van het album. Van de slome shoegazetracks met wat luidere gitaren en dikke baslijnen tot de net zo slome nostalgische droompopliedjes die maar na blijven galmen. Ze plaatst haar rustige en dweperige zang op unieke manier op geduldige ambient soundscapes. Het heeft daardoor een soort mistige en hypnotiserende kwaliteit, alles wat Maria Somerville aanraakt. Een beetje Grouper-esque, als je dan toch een vergelijking moet maken. Maar bovenal is haar muziek heel eigen, misschien iets wat je alleen kan maken als je weet hoe het voelt om te leven in een groen, afgelegen landschap als Connemara. (Daan van Eck)

DE 28 GROOTSTE HITS VAN THE CATS
NU VERKRIJGBAAR ALS 2LP

HOZIER

- 10th Anniversary of Hozier's debut album
- Including a selection of bonus tracks
- Available as 2LP coloured vinyl/2CD

UNIVERSAL
UNIVERSAL MUSIC
MUSIC LEGENDS

twintig jaar niet zo heel veel albums heeft gemaakt, doet Suzanne Vega er nog steeds toe, zo bewijst ze met dit nieuwe album. “The speaker's corner, there it stands, In politics and song, I guess we better use it now, Before we find it gone”, zingt ze in het aanstekelijke en actuele openingsnummer Speakers' Corner. Elders verhaalt ze zeer aangrijpend over de oorlog in Oekraïne (Last Train From Mariupol. Daar staan luchtiger liedjes tegenover, zoals haar groovende ode aan Lucinda (Williams). Muzikaal gaat het van fragiel naar stevig rockend en van alles daartussen, wat van Flying With Angels een van haar meest afwisselende albums maakt, overigens zonder dat de opbouw rommelig klinkt. Daarnaast is de kwaliteit van de tien liedjes bijzonder evenwichtig. Het zeer sterke en erg mooie Flying With Angels telt namelijk alleen maar hoogtepunten. (Marco van Ravenhorst)

YOUNG GUN SILVER FOX 👍
Pleasure
(Legere Records)
Young Gun Silver Fox is een Brits muziekduo, bestaande uit Shawn Lee en Andy Platts. Ze maken vanaf 2012 samen muziek en het is goed te horen dat ze zich hebben laten inspireren door de zogenaamde West Coast muziek uit de jaren 70 en 80. Zo hoor ik af en toe invloeden vanuit the Doobie Brothers en the Eagles. Inmiddels zijn ze toe aan hun 5e album, Pleasure. En wat de naam al zegt, het is een aangenaam album om naar te luisteren. Verwacht geen nieuwigheden van deze groep. Het is gewoon heerlijke muziek om op bij te werken, zoals ik nu doe. De stemmen van beide heren passen perfect bij elkaar en ook op deze CD zitten weer enkele pareltjes zoals het openingsnummer ‘Stevie & Sly’ en ‘the greatest lover’. (Jurrien van Rheed)

YUSUF/CAT STEVENS 👍
Saturday
(Universal)
In de luwte opereren, het is alsof Cat Stevens (je mag hem ook Yusuf Islam noemen) het erom doet. Terecht terend op oude successen en zodoende op de voorgrond blijven, hij kan het als geen ander. Anno 2025 trekt de geboren Londenaar, 76 inmiddels, in plaats van nieuwe songs, een oude opname uit 1974 uit de kast waarop hij live in Japan een aantal van zijn grote successen de revue laat passeren. Hoewel ik twijfels heb over de toegevoegde waarde van zo’n uitgave, weet Stevens ons toch weer te verrassen en dat zit ‘m met name in de kracht van de tijdloze en veelvuldig door anderen gecoverde songs en die uit duizenden herkenbare stem. Wild world, Lady D’Arbanville en Father and Son, wie kent ze niet. Ze klinken stuk voor stuk overtuigend, terwijl tegelijkertijd het verlangen naar nieuw materiaal groeit. (Hans van der Maas)

THESE NEW PURITANS
Crooked Wing
(Domino)
Om maar gelijk met de deur in huis te vallen. Dit is een geweldig album en een met recht een luistertrip. Losjes geïnspireerd door de oorlog in Oekraïne maar dieper eigenlijk door de kwetsbaarheid van het leven, waarin we tussen de hardheid van het bestaan op zoek zijn naar schoonheid en zingeving.
These New Puritans, de band van de broers Jack en George Barnett uit Southend on Sea keert met dit vijfde album (het eerste in zes jaar) terug naar het geluid van Field of Reeds (2013). Verwacht gedetailleerde sfeerbeelden in muziek die voorbijtrekken als een film. Een film die een verhaal vertelt over machines, ondergrondse werelden, niet menselijke liefde, licht, zee en de dood. En dat alles in een bijzondere mix van jazz, elektronica, klassieke en industriële muziek afgewisseld met klassieke ballades. Geen van de genoemde ingrediënten heeft ergens de overhand wat resulteert in een totaal uniek luisterervaring. Soms hard en sinister maar vaak ook breekbaar en wonderschoon.
Een paar van de hoogtepunten zijn de Benjamin Brittenachtige opener Waiting gezongen door een 10-jarige lid van het jongenskoor van Southend. Bells, een Steve Reichachtige ballade. Industrial Love Song, een prachtig duet met Caroline Polachek waarin twee kranen op een bouwplaats elkaar de liefde verklaren en Goodnight een dromerig contemplatief nummer. De productie is van de hand van Jack Barnett en Graham Sutton (Bark Psychosis). (Marcel van Vliet)
RELEASE DATUM: 23-05-2025.

LUISTERTRIP

VIAGRA BOYS
Viagr Boys
(Shrimptech Enterprises)
De getatoeëerde lolbroeken uit Zweden zijn inmiddels vaste kost op de festivals en in de concertzalen. Springend, liggend en gek-dansend geven ze shows die steevast tot het meest memorabele van het weekend of zelfs het jaar horen. Naast al het toeren, zuipen en wat-nog-meer, vinden ze ook de tijd om er redelijk snel albums uit te poepen. Het bijna self-titled Viagr Boys is alweer (studio)album nummer 4 in 7 jaar tijd, waarop ze vriend en vijand bestoken met opgejutte postpunk. Altijd met humoristische twist, donker cynisme en, in het geval van deze laatste plaat, een flinke dosis fantasie. Minder kritiek aan het adres van wereldleiders. satire over louche figuren en vaag gebrabbel over complottheorieën. Op Viagr Boys gaan ze voor een karakterstudie van de Malle Eppies in de wereld. De verstotelingen van de samenleving, anders-denkers of gewoonweg onzekere zielen. Het maakt de plaat verrassend reflectief en soms zelfs soft. Al is dat vaak van korte duur, want Viagra Boys verpakken alles in hun welbekende rokerige post-punk sound, die qua meezingbaarheid dicht tegen pop aan schuurt en zich daarom perfect leent voor meebrullen in een grote zaal! Poepende saxofoon en piepende synths op het bluesy Pyramid of Health, donkere toetsklanken en huilende gitaren op Medicine For Horses en ouderwets opgefokte punkproza gevangen in stemeffecten op Best In Show pt. IV. Het is slechts een greep uit misschien wel hun beste album tot nu toe! (Stef Mul)

ANNELIE
Sunne
Als pianiste kennen we Annelie de Vries vooral van haar werk met Eefje de Visser. Met haar solowerk slaat ze iets meer richting de neo-klassieke nummers. Prachtig sferisch en bepaald niet bang om af en toe wat meer richting elektronische muziek te gaan. Op een enkel nummer na louter instrumentaal, maar juist op de momenten dat er vokalen om de hoek kijken wordt opeens de link met een band als Low ook hoorbaar. Ook de vokale effecten in afsluiter Leaving mogen er zijn. Door de prachtige arrangementen wordt er met een toch redelijk minimale bezetting een enorme spanningsboog neergezet, wat constant uitnodigt om te blijven luisteren. Een dergelijk effect in een toch niet toegankelijk genre bereiken is een prestatie van formaat, waarmee Annelie bewijst beduidend meer te zijn dan alleen de keyboardspeler in een begeleidingsband. (Jurgen Vreugdenhil)

CHILDISH GAMBINO
Bando Stone & The New World
Het alter ego van acteur/komiek Donald Glover Jr. schijnt met dit album zijn laatste album af te leveren. Vijf albums lang was Childish Gambino het perfecte vehikel voor Glover om zijn zeer eclectische muzieksmaak te etaleren. Met dit laatste geeft hij ons een uitsmijter van formaat. Naar verluidt de soundtrack van een nog uit te brengen film waarin Glover een muzikant speelt die wakker wordt in een nagenoeg lege wereld, behalve een vrouw en haar zoon die zijn partners worden in de strijd tegen de pre-historische dieren die zijn teruggekomen en, alsof dat niet genoeg was, een fenomeen wat steeds delen van de Aarde uitwist. Je moet er maar opkomen. Ook muzikaal gaat Glover heerlijk helemaal over de top, beginnend met de elektronische hiphop van Hearts Were Meant To Fly, om gelijk door te pakken met de gierende gitaren van Lithonia. R&B, Jazz, Funk, er is geen genre waar Childish Gambino zijn hand niet voor omdraait. Bijzonder fraai is de jazzfunk van No Excuses met niemand minder dan Kamasi Washington op sax, en ook de slow reggae van Happy Survival mag niet onvermeld blijven, al is het maar omdat de begeleidingsband hierop niemand minder dan Khruangbin is. Donald Glover is een te groot muzikaal talent en alleskunner om met het afsluiten van de carriere van Childish Gambino zijn muzikale uitspattingen aan de wilgen te hangen, dus we blijven reikhalzend uitkijken naar een één of ander vervolg. (Jurgen Vreugdenhil)

PUP
Who WIll Take Care After The Dogs?
Het fijne aan het Canadese viertal PUP; je weet wat je aan ze hebt. De groep uit Toronto blinkt al jaren uit in punkrock van hoge kwaliteit, even melodieus en geestig als scherp en onverschrokken. Zo trouw en loyaal als een jonge hond, zo komt ook Who Will Take Care After The Dogs aandraven. Veel nieuwigheden zijn er op het vijfde album niet te vinden, maar geen haan die daar naar kraait zolang er gestrooid

wordt met aanstekelijke gitaarloopjes en meeslepende refreinen (Need To Hear It, Paranoid, Hallways) die je uit volle borst mee kunt schreeuwen. (Max Majorana)

THALIA ZEDEK BAND
The Boat Outside Your Window
Veterane Zedek loopt inmiddels tegen haar pensioen aan, en heeft toch wel een zeer indrukwekkende carrière. In Live Skull en Come was het haar harde gitaarsound die bepalend was, met haar eigen band neigt ze iets meer naar traditionele punkrock, maar dat doet niets af aan de energie die ze voortbrengt. Ook af en toe voorzien van prachtige steelgitaar accenten, bevestigt dit alleen maar haar reputatie als een hele grote in de Amerikaanse gitaarscene. (Jurgen Vreugdenhil)

DOORNROOSJE
CONCERTEN - CLUBNACHTEN - FESTIVALS - NIJMEGEN

wo 28 mei 2025
Mannequin Pussy
EMO, PUNKROCK

zo 01 juni 2025
Stereolab
POP, ROCK, ELECTRONICS, DANCE

vr 06 jun 2025
fusus
ELECTRONIC

12 t/m 18 jul 2025
Valkhof Festival
Altin Gün + Getdown Services + Slift + Night Tapes & meer

ma 01 sep 2025
Mogwai
POST ROCK

wo 17 sep 2025
Mulatu Astatke
JAZZ, AFROBEAT

LUISTERTRIP

PINKPANTHERESS
Fancy That
(Warner)
Samplen wordt al jaren gedaan, natuurlijk, maar het waren toch echt The Avalanches die dit met Since I Left You als kunst verhieven. Enter Pinkpantheress, die dit anno 2025 naar het volgende nivo tilt. Op haar eerste mixtape uit 2021, To Hell With It, nog in ultra korte songs, gemaakt voor de Tiktok generatie, op Fancy That, samplet (sampelt? sampled?) de jonge Engelse songs die ze al eerder in andere vorm gebruikte, of songs die zelf al uit samples bestaan. Belangrijkste is dat ze gloedvol weet te overtuigen dat het geen gemakzucht is, maar wel degelijk een nieuwe vorm op zich. Panic At The Disco, Basement Jaxx, Just Jack, uit alle hoeken komt de inspiratie. Het resultaat zijn frisse R&B/ popsongs, die je altijd denkt te herkennen, maar net niet op de titel kan komen. En laat Nick Lowe nou ooit gezegd hebben dat dat de beste popsongs zijn, ik bedoel maar. (Jurgen Vreugdenhil)

INTERVIEW

Sabrina Teitelbaum (Blondshell)

(Door: Lotte Hurkens)

In 2023 debuteerde Sabrina Teitelbaum, ook wel bekend als Blondshell, met haar titelloze album. Het was goudeerlijk, recht-voor-zijn-raap geschreven, met stevige rockgitaren en de energie van een popanthem: een combinatie die meteen indruk maakte in het muzieklandschap. Nu komt Blondshell met een nieuw album, If You Asked For a Picture. Waar haar eerste album floreerde in extremen, biedt dit album juist meer nuance. Op 2 mei verschijnt het nieuwe werk, en wij mochten er alvast met haar over praten. Sabrina kwam hiervoor zelfs langs bij Concerto in Amsterdam!

Dit is de tweede keer dat je samenwerkt met producer Yves Rothman (o.a. Yves Tumor, Eartheater, girl in red, Kim Gordon). Hoe was dat?
Het voelde vertrouwd, want we hebben weer op dezelfde plek opgenomen. Maar het was ook anders: we namen op terwijl ik aan het touren was, dus we werkten in de periodes dat ik even thuis was. Deze keer voelde ik me zekerder en zelfverzekerder, waardoor het op veel vlakken soepeler verliep dan de vorige keer. Tegelijkertijd duurde het langer, omdat het een langer album is, met meer lagen en een complexere productie.

De titel van je nieuwe album verwijst naar het gedicht Dogfish van Mary Oliver. Hoe is deze keuze tot stand gekomen, en wat betekent dit gedicht voor jou?
Ik heb best veel chaos in mijn leven. Ik woon bijvoorbeeld in Los Angeles en dat kan al snel hectisch zijn. Haar [Mary Oliver] gedichten geven me een soort rust die ik normaal gesproken lastig kan vinden. Dogfish raakte me, het gaf me een gevoel van rust én herkenning. Het gaat voor mij over de vraag: hoeveel geef ik prijs aan iemand die ik net ontmoet, en wat houd ik voor mezelf? Niet in het publieke, maar juist in het persoonlijke, met vrienden. Als ik jou morgen ontmoet, hoeveel laat ik dan van mezelf zien? Daar gaat dit album over. Het zijn momentopnames. En ik vind het mooi als luisteraars daar hun eigen betekenis aan geven, los van wat ik misschien bedoeld heb. Daarom hou ik het ook graag open-ended, zo van hier is een kleine snapshot, a little picture.

In een eerder interview vertelde je dat je bij je debuutalbum nummers vaak voor langere tijd liet liggen. Hoe ging dat bij dit tweede album?
Sommige nummers, zoals Thumbtag of Arms, schreef ik al een hele tijd geleden en raakte ik daarna een jaar lang niet meer aan. De eerste paar nummers op het album zijn ook de oudste; het album is bijna chronologisch opgebouwd. Ik wilde het oppakken waar het vorige album eindigde – de opening van dit album sluit daar thematisch en sonisch op aan.

Je teksten zijn vaak heel direct en emotioneel beladen. Hoe voelt het om zulke persoonlijke nummers te zingen? En zit er een verschil in het schrijven, opnemen en daadwerkelijk optreden van deze lyrics?
Schrijven voelt niet zo kwetsbaar, want ik doe dat alleen. Opnemen ook niet echt, maar ik wil tijdens het proces geen meningen horen, behalve of iets wel of niet catchy is. Ik wil niet dat mensen gaan vragen: "Waar gaat dit over?" of "Ben je verdrietig?" Dat voelt kwetsbaar, maar niet extreem. Live optreden is wél heel kwetsbaar, zeker als er mensen in het publiek staan die je kent. Maar ik hou ervan. Juist omdat het moeilijk voor me is om me kwetsbaar op te stellen in het dagelijks leven. Veel dingen doe ik omdat ik ermee heb ingestemd, zoals dit interview. Dat voelt niet kwetsbaar. Maar op een podium staan en écht iets voelen, dat is voor mij bijzonder.

"Het mooiste aan artiest zijn is praten met mensen over muziek"

De videoclip van Tits & Ass speelt in op het idee dat "mannen als honden zijn". Hoe ontstond dat concept?
Ik werkte met iemand samen aan dat idee. Veel van de muziek gaat over ervaringen met mannen, maar ook over het idee van 'de man' – hoe je daar als meisje over leert. De metafoor van de hond vond ik mooi: agressief, schattig, onvoorspelbaar. En het leek me gewoon heel leuk om de hele dag met honden op de set te zijn.

Ben je een hondenmens?
Ik ben geobsedeerd met honden! Mijn hond is een Duitse herder, hij heet Chinchilla. Ik mis hem enorm. Helaas kan hij niet mee op tour.

Je nummer What's Fair gaat over moeder-dochterrelaties. Waarom zijn die volgens jou zo complex?
Die relaties zijn gewoon ingewikkeld. Ik heb zelf geen kinderen, maar ik stel me voor dat je leven volledig verandert als je die verantwoordelijkheid op je neemt. Sommige mensen zijn er klaar voor, anderen totaal niet en alles daartussen. Niemand doet het perfect, zelfs de beste ouders niet. Mijn eigen situatie heeft me diep

geraakt, en ik móést erover schrijven, ook al wilde ik dat eigenlijk niet. Ik geloof niet dat je kunt kiezen wat voor plaat je maakt. Je krijgt gewoon wat je krijgt.

En 23's a Baby? Wat wil je zeggen over jong ouderschap?
Het gaat niet over mijn eigen ouders. Maar ik vind het belangrijk dat mensen de keuze hebben. Het idee dat je moet willen kinderen krijgen – zeker als je bent opgegroeid als meisje – is zo hardnekkig. En als je dat niet wil, is er 'iets mis' met je. Dat idee klopt gewoon niet. Soms berooft jong ouderschap je van je eigen verwachtingen. Het nummer gaat daarover.

Je hebt een tattoo met het getal 23. Heeft dat iets te maken met je nieuwe nummer 23's a Baby?
Nee, toevallig niet!

Denk je dat moeilijke jeugd en complexe relaties samenhangen?
Ik heb daar jaren therapie voor gehad, dus ja. Je relatie met je ouders is je eerste voorbeeld van liefde, en dat vormt hoe je met anderen omgaat. Het is bijna onmogelijk dat dat géén invloed heeft.

In Model Rocket zing je over bi-erasure. Ervaar je dat ook in je leven als artiest?
Ja, heel erg. Mensen hebben echt een probleem met biseksualiteit. Als ik iets 'mannelijks' draag, krijg ik opmerkingen als: "Je bent toch lesbisch, waarom zing je over mannen?" Als ik er vrouwelijk uitzie: "Je zoekt alleen maar aandacht." En als ik een vriend heb, zeggen mensen: "Het is maar een fase." Alles wat ik sociaal ervaar als bi persoon, gebeurt ook in mijn werk. Platforms zoals TikTok kunnen heel positief zijn, maar tegelijkertijd zie je daar massaal bi-fobie. "De vrouw die ik leuk vind is bi, dus ze gaat me vast bedriegen." Dat soort dingen. Mensen kunnen nou eenmaal slecht omgaan met grijstinten. Dat zie je ook bij artiesten: je bent óf een jonge nieuwkomer, óf een legendarische veteraan. Alles ertussenin verwart mensen. Mensen hebben moeite met naunce.

Over nuance gesproken, wat inspireerde de meer genuanceerde manier van het beschrijven van liefde op dit album?
Het hebben van een gezonde relatie. Toen ik jonger was, heb ik allerlei vormen van liefde meegemaakt: onbeantwoorde liefde, mensen moeten afwijzen, pijnlijke breakups. Nu zit ik in een nieuwe relatie met iemand die écht lief voor me is. Dat is verwarrend. Je denkt: wat is er mis met jou dat je zo aardig bent? Het album zit vol met dat soort vragen.

Waar kijk je naar uit op tour?
Om al die plekken opnieuw te zien en hopelijk wat langer te blijven. Amsterdam raakte me de vorige keer, ook al was ik er maar heel kort. Het mooiste aan artiest zijn is praten met mensen over muziek.

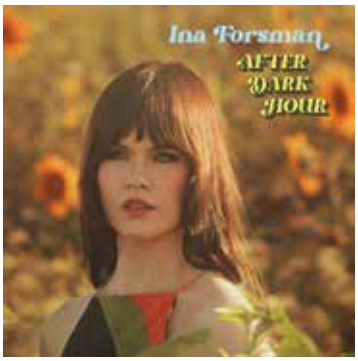
Wat is je favoriete nieuwe track?
Arms. Dat is het derde nummer op de plaat.

Wat hoop je voor de toekomst?
Dat mensen iets uit de plaat halen wat voor hen betekenisvol is. En voor mezelf: Ik wil blijven groeien, platen maken waar ik trots op ben, mensen echt leren begrijpen – en heel veel muziek luisteren die ik mooi vind.

De krenten uit de pop

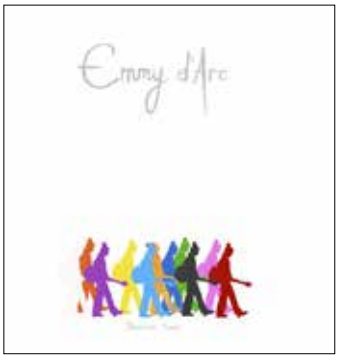
De muziekblog de Krenten Uit De Pop bestaat sinds 2009. Iedere week wordt uit het aanbod van nieuwe releases een aantal albums geselecteerd die 'krenten uit de pop' mogen worden genoemd. Deze worden op de blog gerecenseerd. De blog beperkt zich niet tot een genre, maar bespreekt alles van roots tot pop en van jazz tot rock.

Door: Erwin Zijleman

INA FORSMAN
After Dark Hour

Het is een klein wonder en tegelijkertijd een grote schande dat Ina Forsman nog altijd zo onbekend is. De Finse muzikante laat immers al een aantal albums horen dat ze een geweldige zangeres is met meer soul in haar pink dat de meeste van haar tijdgenoten in hun hele lijf. De Finse muzikanten die zijn te horen op After Dark Hour spelen track na track de pannen van het dak op een album dat vooral teruggrijpt op de soul van weleer, maar het is de sensationele soulstem van Ina Forsman die de meeste indruk maakt. Het is echt de hoogste tijd dat Ina Forsman wereldberoemd gaat worden, want soulzangeressen van het niveau van de Finse muzikante zijn er echt maar heel weinig.

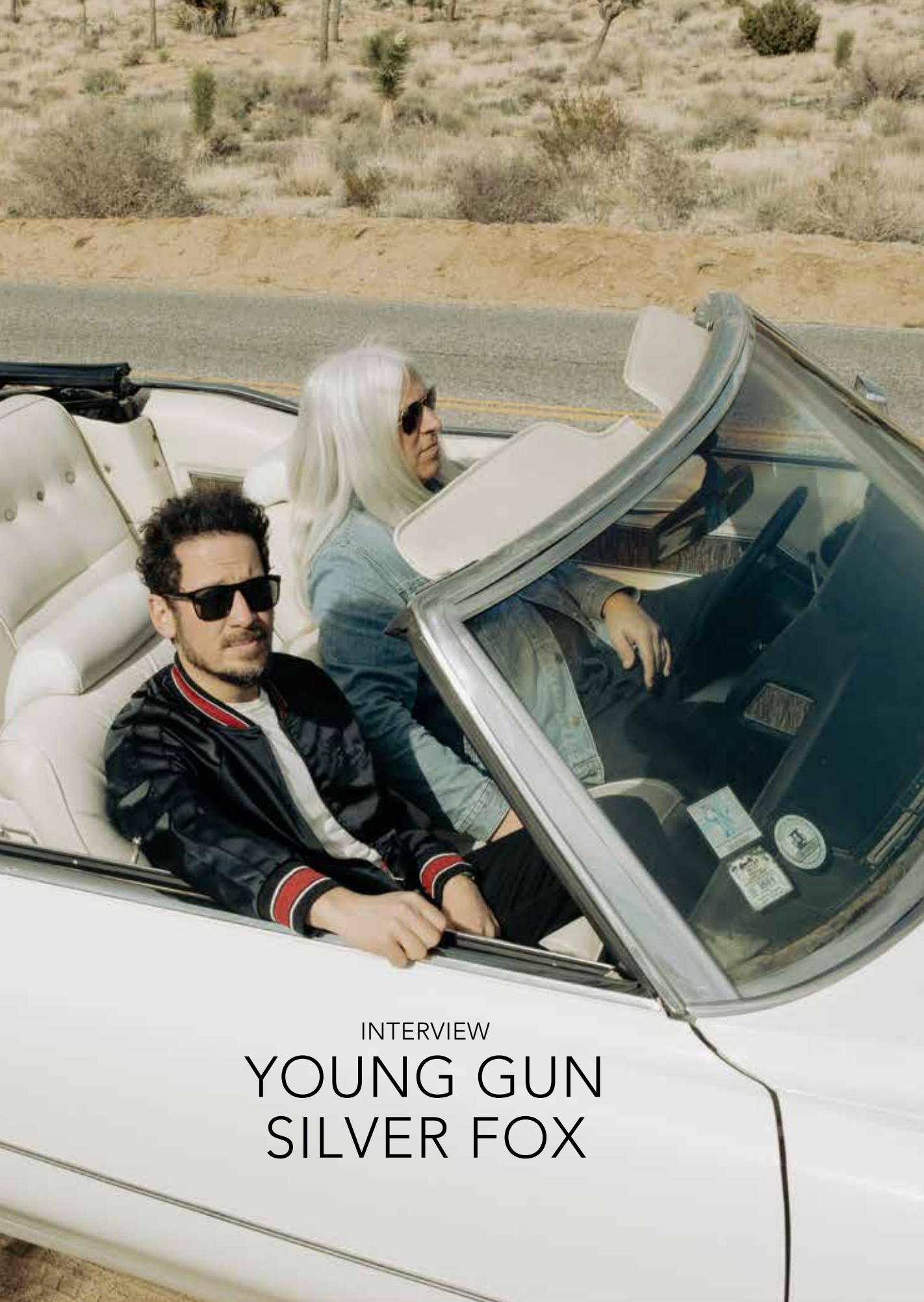
EMMY D'ARC
Braving Fears

Braving Fears van Emmy d'Arc moet het vooralsnog doen met bescheiden aandacht, maar het is echt een fantastisch album. Het debuutalbum van het alter ego van de Belgische muzikante Ine Toliants maakt vooral indruk door de geweldige zang. Het is zang die meer dan eens doet denken aan die van Sinéad O'Connor, maar ook een eigen geluid laat horen. Emmy d'Arc tekent voor zang vol gevoel en emotie en het is zang die hard binnenkomt. Het voorziet de persoonlijke songs van de Belgische muzikante van extra lading en urgentie. Het zijn ook nog eens zeer aansprekende songs, die zich stuk voor stuk genadeloos opdringen. Het debuut van Emmy d'Arc heeft even op zich laten wachten, maar wat is het een geweldig album geworden.

CRAIG FINN
Always Been

De Amerikaanse band The Hold Steady timmert inmiddels al ruim twintig jaar aan de weg en heeft een stapeltje geweldige albums op haar naam staan. Voorman Craig Finn maakt hiernaast soloalbums en ook die worden steeds beter. De vorige twee soloalbums van de Amerikaanse muzikant waren geweldig en ook het deze week verschenen Always Been is weer een uitstekend album. Het is een album waarop Craig Finn beeldende verhalen vertelt en overtuigt met aansprekende songs. Het zijn songs die fraai zijn ingekleurd met behulp van onder andere leden van The War On Drugs, waardoor Always Been weer net wat anders klinkt dan zijn voorgangers. Topalbum weer.

INTERVIEW

YOUNG GUN SILVER FOX

Shawn Lee (Wichita, Kansas – multi-instrumentalist pur sang) en Andy Platts (Londen – ook bekend van Mamas Gun) vormen samen het trans-Atlantische duo Young Gun Silver Fox. Hun muziek klinkt alsof ze elkaar ergens op een zonovergoten pier in Malibu zijn tegengekomen, zó zomers is hun sound. Of Yacht Rock, zoals deze stijl ook wel gekscherend – of juist liefdevol – wordt genoemd. Met Pleasure brengen ze alweer hun vijfde album uit, en die joie de vivre swingt nog steeds harder mee dan de stijgende zeespiegel. We spraken het duo op een veel te grijze ochtend in het troosteloze Sloterdijk. Maar zelfs daar wisten ze de zon te laten schijnen. Hawaii-blouses aan, zonnebril op – en gaan.

Heren, toen het eind jaren zeventig in zwang kwam noemden we het nog Soft Rock, of AOR, maar inmiddels zijn jullie de -vaandeldragers van de Yacht Rock. Hoe zijn jullie daarmee bekend geworden?
Shawn: "Ik groeide op in de tijd van die muziek. Het zat gewoon in de lucht. Steely Dan was voor mij dé band: supermuzikaal, jazzy, commercieel én artistiek. Dat vond ik magisch – die combi van hits en hoogstaande muzikale kwaliteit. Als je dát kon maken, dan had je het helemaal gemaakt. Alle prijzen, alle meiden – alles!"
Andy: "Ik ontdekte het later, maar het raakte meteen. Yacht Rock is een plek waar soul, pop, rock en jazz samenkomen. Van akoestische Crosby, Stills & Nash-harmonieën tot de slickness van George Benson. Voor een songwriter is dat puur speelterrein."

En wie waren naast Steely Dan de helden?
Shawn: "Doobie Brothers met Michael McDonald, Earth, Wind & Fire – allemaal essentieel. Die gasten hadden een jazzy inslag, veel harmonieën, groove én klasse. Denk ook aan Lee Ritenour, George Benson, Quincy Jones-producties. Dat alles samen maakt de magie."

Het is alsof YGSF een eigen plank bovenop op onze platenkast heeft - eentje waar niks anders bij past.Klopt dat? Hoe ontstaat een YGSF-plaat?
Andy: "We zijn beiden superdruk met andere projecten, maar dit voelt anders. We schrijven niet om te voldoen aan verwachtingen – we doen het puur voor het plezier. Deze plaat maakten we voor het eerst echt sámen in één ruimte. Vier dagen lang. En ineens was het album af. Soms dwingt tijdsdruk je tot je beste werk."
Shawn: "Het is alsof YGSF een eigen plank op onze muzikale boekenplank heeft – eentje waar niks anders bij past. Dat voelt uniek. Het is plezierig én uitdagend tegelijk. Alsof je op een droomvakantie bent."

Maar dan wel een droomvakantie waar je af en toe op je ligbed gedwongen wordt om over de zaken na te denken, het is bepaald geen lege huls…
Andy: "Onder al die glans en harmonieën zit inhoud. The Greatest Loser gaat bijvoorbeeld over David Cameron en de Brexit-ellende die hij aanrichtte. En Stealing Time is geïnspireerd op een gesprek met een 90-jarige vrouw in New York: 'Je moet tijd stelen in het leven, voor je kinderen, je muziek, jezelf.' Dat is blijven hangen."

"It's like opening a door into a whole other dimension, and it feels real. It's a human thing."

Ondanks dat het helder is waar de muzikale invloed vandaan komt, klinkt het tegelijkertijd als een album van nu. Zijn jullie op zoek naar een tijdloze sound?
Shawn: "Onze muziek is rijk, warm en zit vol 'echte' klanken. Geen oppervlakkige hooks, maar vlees op de botten. Het klinkt fris juist omdat het zó anders is dan moderne pop. En omdat we het niet over smartphones of TikTok hebben, blijft het tijdloos. Het voelt menselijk."
En het blijft een heerlijk, magisch geluid…
Shawn: "Die typische Yacht Rock-klank komt uit een paar vaste elementen: phasers op je Rhodes of gitaar, een dikke snare, single-headed toms. Maar uiteindelijk gaat het erom wat je met die spullen doet. Je kunt duizend pedalen hebben, maar als je niet weet wat je doet, klinkt het nergens naar."

GEZIEN

Optredens in binnen- en buitenland gezien door onze medewerkers.

Peel Slowly And See, Leiden
Plaats delict is sleutelstad Leiden alwaar twee dagen lang op verschillende locaties het Peel Of Slowly And See is neergestreken, voor alweer de 15e editie. Het PSAS is een festival, of beter gezegd een ontdekkingsreis voor muzikale avonturiers. De programmering was op voorhand dan ook al veelbelovend, van high wire electronica, jazz, postpunk tot aan etnische niet-Westerse muziek.

Voor verstilling en introspectie bleek vrijdagavond de Herengrachtkerk de uitgelezen locatie. De Ierse singer-songwriter Adrian Crowley opende samen Nadine Khouri het festival aldaar. De Ier die gezegend is met een prachtig donker stemgeluid dat herinnering oproept aan Leonard Cohen en Stuart Staples grossiert met zijn verhalende teksten in mooie poëtische zinnen.
De liedjes van Crowley, evenals later op de avond bij de Utrechtse Slowcore-Folk van I Am Oak, worden slechts spaarzaam aangelicht door een aantal kleine schemerlampjes die zo de composities de juiste omlijsting geven.De kerk aan de Leidse gracht was zo voor heel even een stukje niemandsland waar de toehoorders op het Peel Slowly And See konden wegdromen.

Het Nederlands collectief Arp Frique & the Perpetual Singers, met Rocq-E Harrell in haar gelederen, zetten menig muziekliefhebber aan tot dansen. Ondanks de dwingende funky basslijnen en de gospel van de Perpetual Singers kwam het geheel nog al plichtmatig over.

Iets dat zeker niet opging voor het optreden van electronicagoeroe James Holden met de Poolse klarinettist Waclaw Zimpel. Beide heren halen hun inspiratie uit alle windstreken van de muziek. Van world, minimalisme, jazz tot trance. Deze samenwerking kun je dan ook zien als een perfecte symbiose tussen techno en jazz. Het podium staat in midden in van de zaal en beide heren vinden hun plekje tussen kussens en een oosters tapijt omringd door zowel analoge als electronisch instrumentarium. Wierook, schelpengerinkel en xylofoon geven bij tijd en wijle een hypnotiserend effect.

DJ-producer Holden zit in kleermakerszit achter zijn modulaire synthesizer. Waclaw Zimpel zit tegenover hem. Het trance-evangelie met af en toe loodzware baslijnen en hypnotizerende patronen uit zijn synths vinden een gretig gehoor. Iedere metafoor schiet te kort om het samenspel tussen beide heren te omschrijven. Luisterend soms met de ogen gesloten ondergaat het publiek in Leiden dit fenomenale optreden alsof zij ook zelf zaten op een yogamat in lotushouding. (Jeroen van der Vring)

Limiñanas, Tolhuistuin Amsterdam

Ik mag zo langzamerhand toch wel veronderstellen dat we weten waar het hier over gaat, waarbij de volgende keer ‘n afgeladen Paradiso graag. Zij verdienen het, wij ook. De toon is gezet. Je voelt ‘m aankomen, maar lees vooral verder.
Échtpaar Limiñana warme voorkeur (of heet zoiets -Liefde?) voor al het goeds, koele en opwindends dat je waar mogelijk kan verzinnen in combinatie met sexysixties, fuzzy garagerock mét ‘n toefje surf, shoegazing, kraut, wave-new óf no-wave, psycho-psychedelica, chansons, obscure films én de nalatenschap van Lux Interior, de Velvets, Feelies en nog wat meer dwarsstraten. Zij drumt,zucht zingt, hij doet de rest, en geeft duidelijk vanavond de toon aan.
En verder? Is het elk album weer anders; qua toon, sfeer&meer, thematiek en bezetting.Het ‘ensemble’ vanavond is totaal anders qua setting dan de afgelopen keren: hiervoor meer speelse, creatieve live-creaties, vanavond is het Volle Kracht vooruit direct vanaf het moment dat de band het podium opkomt is 't blazen met de handel.(Nothing to lose, only to gain, vrij naar Johnny Thunders) met een opmerkelijk goede geluidskwaliteit (i.t.t. het voorprogramma; ach, hemel, hoe bedroevend,veels te hard).
De set begint gemoedelijk met 4 tracks van het nieuwe, recente album ‘Faded’, maar in opvallend andere bewerkingen.Fundament om het gaspedaal ietwat dieper in te drukken met ouder werk. Mooi, nee werkeliijk aandoenlijk hoe Lionel na het derde nummer (“hèhè, de kop is eraf”) z’n ega een kus op het voorhoofd geeft. Prachtig.
Naast de andere toonzetting komen er twee opmerkelijke aspecten naar voren;Tom Gorman (Kill The Young) neemt zo goed als alle vocalen voor zijn rekening en doet dat ongelofelijk goed, in diversiteit, toonhoogte, intonatie en sfeer. Applaus.
Bewonderenswaardig die gozer, ook zijn lichamelijke voordracht mag er zijn.
In contradictie hiermee is het ronduit irritante poseren van sologitarist ‘Showboat’-poseur Keith Streng (The Fleshtones) wat geen pas geeft bij de overige vijf van de groep.Qua intensiteit en muzikaliteit ontwikkelt het meer en meer consistent richting het einde culminerend in een werkelijk fenomenale uitvoering van Rocket USA van Suicide waarna nog een ode volgt aan de VU (What Goes On).
Smaakt naar meer... (Paul Maas)
foto: Paul Maas

Concert Fischer Z Gebouw T Bergen op Zoom

Zo kom je nog eens ergens Fischer Z die s’middags optreedt in het pittoreske Bergen op Zoom.
Fischer Z doet met enige regelmaat Nederland aan dit keer helemaal solo. Als je zo naakt zonder band op het podium staat dan is het een uitkomst dat je beschikt over een stem die een concert kan dragen. Fischer Z heeft zo’n prettige stem die je aanzet tot luisteren en goed verstaanbaar blijft. In een set van twee keer drie kwartier speelt hij highlights uit zijn brede oeuvre. Hij opent meteen met een van zijn grootste hits “the worker” die krachtig overeind blijft in de akoestische versie. Hij weet ook met de nodige charme songs aan te kondigen dat iedereen bij de les blijft. Al zijn hits komen langs die je door de akoestische uitvoering soms niet een-twee-drie herkent. Een prima concert van een man die het verdiend om gehoord te worden. (*Frank de Bruin)*

GE SPOT

Hele fijne nieuwe bandjes, superleuke nummers en meer moois...

The Great Communicators

Word je gevraagd om voor deze rubriek een ronkende aanbeveling te schrijven voor een binnenkort te verschijnen album, blijkt dat de band tegelijk met het uitkomen hiervan op 11 april zijn laatste optreden gaf in het Paard. Zoveel voor goede voornemens. The Great Communicators, want daar gaat het hier om, is/was een Haags Amsterdamse band ontsproten aan het brein van Arend Dijkstra. Ze hadden al twee albums op hun naam staan Lucky Horse uit 2016 en The Endless Haze uit 2021. Het veelzijdige en verzorgde geluid, volgens eigen zeggen, onder andere beïnvloed door Beck, Arcade Fire en LCD Soundsystem, getuigt van creativiteit en muzikaal avontuur. Nummers als Motion, Candle en Big Ideas maakte al grootte indruk. Hun nieuwe album The Last View laat horen dat ze hun geluid nog verder hebben verdiept. Na het laatste optreden gaan ze allen op hun eigen manier door. De meeste met muziek maken maar er wordt ook brood gebakken.

State Power

Tja, het was natuurlijk een kwestie van tijd voor we aandacht zouden schenken aan State Power Neerlands pisnijdigste hardcore punkband uit Utrecht. De debuutsingel Gates of Hell en opvolger Payback bliezen ons letterlijk en figuurlijk omver. Beide retestrakke tracks vonden ook hun weg naar de EP The Year of Harvest. In precies vijf songs van in totaal 13.33 minuten kun je al headbangend de longen uit je lijf schreeuwen, hoezo buren? Dit jaar zou 2024 wel eens kunnen gaan overtreffen. Er verschenen al twee singles en nu dus ook weer een EP, Final Hour met daarop de singles aangevuld met extra tracks. De staat van de wereld trekt aan je voorbij in een ruim 11 minuten durende barrage van je trommelvliezen. Gelukkig zien ze het zelf als een uiting van pure liefde in zijn meest agressieve vorm. Verplichte kost voor elke decibellenvreter.

Sirocco

Sirocco uit het altijd in beweging zijnde Rotterdam is een op Afro, Jazz en Funk georiënteerd ensemble onder leiding van componist Ko Kunst en tenorsaxofonist Max van Houtum. Opgericht in 2022 met als belangrijkste missie het bij elkaar brengen van mensen. Dit doen ze door een combinatie van dansbare energieke ritmes voor het lichaam en emotionele diepgang van jazz voor de oren en geest. Luisterend naar het in eigen beheer uitgebrachte digitale album uit 2023 slaagt die missie wonderwel. De vier blazers, vijfkoppige ritmesectie en MC zetten de dans- maar ook de huiskamervloer met een paar noten in beweging. Het geluid is werelds, warm, helend, feestelijk en omgeven met genoeg mysterie om er een rijke luisterervaring van te maken. In 2024 stonden ze op het CODARTS TALENT STAGE van North Sea Jazz Festival. Niet slecht voor een ensemble dat pas 2 jaar bestaat.

JORN'S KWARTEEUWTJE

Dit jaar vieren een flink aantal albums hun kwarteeuwig bestaan. En niet zomaar, want het waren albums waarmee een millennium werd uitgezwaaid. Jorn (Concerto) blikt terug op de meest toonaangevende platen uit 2000.

YO LA TENGO
And Then Nothing Turned Itself Inside-Out
(Matador)
And Then Nothing Turned Itself Inside-Out is een quote van Sun Ra, en de titel dekt perfect de lading van dit experimentele, bijna kosmische album. Het is een opvallende uitzondering binnen het oeuvre van Yo La Tengo. Waar hun stijl normaal gesproken veel breder, ruiger, speelser en eclectischer is, neemt dit album juist een dromerige en ingetogen afslag. Het voelt als een nachtelijke rit door een verlaten stad: warm, melancholisch en introspectief. Veel nummers zijn traag en subtiel opgebouwd, met zachte elektronica, fluisterzang en minimale percussie. Denk aan lo-fi droompop met invloeden uit ambient en slowcore. Dit is een album dat tijd vraagt. Het klinkt alsof het 's nachts is gemaakt, voor luisteraars die niet bang zijn voor stilte of traagheid. Yo La Tengo laat zich hier van hun meest emotionele kant zien, met teksten die vaak klein en alledaags zijn, maar juist daardoor ontroeren. De productie is lo-fi maar rijk aan sfeer: zachte synths, akoestische gitaren, rinkelende percussie en af en toe een vleugje ruis, als een warme deken. Het album eindigt op typische Yo La Tengo-wijze met "Night Falls on Hoboken", een zeventien minuten lange afsluiter die meditatief en hypnotiserend voortkabbelt.

Vergeten meesterwerken

In de serie vergeten meesterwerken duiken we in de diepste krochten van de popmuziek. Totaal vergeten prachtplaatjes uit onverwachte hoek, opgedoken uit de donkerste hoeken van de kringloopwinkel.

THE LAUGHING DOGS
The Laughing Dogs (1979)
Midden jaren zeventig was CBGB's in New York het punkhol waar het allemaal gebeurde. Ramones, Blondie, Talking Heads, Mink DeVille, de lijst van fantastische bands uit die tijd was zo eindeloos dat we bijna The Laughing Dogs zouden vergeten. Eén van de bands op de legendarische Live At CBGB's verzamelaar uit 1976, debuteerden ze pas echt 3 jaar later. Zo punk als de Ramones waren ze niet, zo muzikaal onderlegd als de Talking Heads ook niet en al helemaal niet zo geëngageerd als Patti Smith. Maar in energieke powerpop sloegen ze iedereen van zich af. De hele plaat gaat in de zesde versnelling, de vriendjes van de dames waar ze achteraan zitten krijgen er flink van langs en de gitaren zijn hard en puntig. De ene riff is nog catchier dan de volgende, waardoor ze precies op het snijvlak zaten tussen punk en de hitparade. Dacht ook de platenmaatschappij, die er flink geld in pompte. Maar helaas, een ereplek in deze rubriek is alles wat ze er aan over zullen houden. (Jurgen Vreugdenhil)

The Punk Principle

Waar zijn we toch in godsnaam allemaal mee bezig? De politiek lijkt steeds meer een poppenkast te worden en de gemiddelde mens is de pineut. Geen toeval dat punk in al zijn vormen zijn renaissance doormaakt. De ene na de andere groep popt op uit de grond, zowel in Nederland als erbuiten, en oude vergeten raggers worden opgerakeld. Daarom lichten we vanaf nu iedere Mania een punk release uit. Een pagina om even lekker boos te zijn, op jezelf of alles en iedereen om je heen. Deze editie…

AS MERCENÁRIAS
Bau 83-87
(Munster)
LP
Niet alleen in de achterbuurten van Thatcher's Engeland, de krochten van downtown New York of de krakershollen hier in Nederland is punk de muzikale voertaal. Ook in Brazilië was er een felle beweging die koos voor herrie als hun weapon of choice. Vaak liëren we warme klanken en opgewekte ritmes aan de Braziliaanse muziek. Maar de geluiden van het land zijn nog veel rijker dan we dachten. Zo horen we hier recentelijk steeds vaker funk carioca op de feestjes voorbijkomen, een militante mix tussen hiphop en electro. Er is dan ook nog genoeg om boos om te zijn in dat land, van overvolle gevangenissen tot corruptie tot in de hoogste lagen van de samenleving. In de jaren 80 zochten de kwade jongeren met weinig perspectief voor punk om hun onvrede te uiten. Magistraal daarin waren As Mercenárias (De Huurlingen), een vrouwelijk kwartet dat aan het einde van de militaire dictatuur durfde te schoppen de patriarchaat, de politie, de regering en zelfs de Katholieke Kerk. Ook al versta je er geen snars van, de Portugese taal bekt heerlijk als het gaat om boze woorden. Op Bau 83-87 vind je 20 ziedende songs, van liveopnames tot verloren studiosessies. Grote tip voor iedereen die (post-)punk, new wave en de protestbewegingen van toen en nu een warm hart toedraagt. (Stef Mul)

REISSUES

APOLLO BROWN & HASSAAN Mackey
Daily Bread
Fijne reissue op gekleurd vinyl van deze undergound classic uit 2011! Apollo Brown vormt op "Daily Bread" een tag team met Hassaan Mackey, een MC uit Rochester NY. De immer soulvolle boombap producties lijken gemaakt te zijn voor de van huis uit battlerapper/ freestyle MC Mackey. Het flowt als een kabbelende rivier, smooth en onstuimig bij tijd en wijle. De tijdloze producties met de vele piano's en orkestrale samples voeren de boventoon. Tel daar de introspectieve en beschouwende rhymes over daily struggle bij op en je hebt een recept voor succes. Een reissue om in je collectie te willen! (Dirk Monsma)

CRYSTAL CASTLES 👍
Crystal Castles II
(PIAS)
Crystal Castles is een electronisch duo uit Toronto, Canada. Het bestond uit Ethan Kath, singer-songwriter en producer en Alice Glass, singer-songwriter. Toen het duo elkaar ontmoette, had Kath heel veel nummers instrumentaal al ingespeeld, waar Glass lekker overheen kon schreeuwen. De muziek van het duo, op dit tweede album, wat oorspronkelijk werd uitgebracht in 2010, klinkt nog steeds vernieuwend. Er wordt echter al sinds 2017 geen nieuwe muziek meer uitgebracht. Het blijft dus bij de vier uitgebrachte albums en een aantal EP's. De twee hebben ruzie, sinds Glass Kath in 2014 beschuldigde van grof seksueel geweld. Kath heeft altijd ontkend. De muziek grenst soms aan noise en voor deze reissue zijn drie nummers toegevoegd in verschillende mixen. Live wist het duo flink indruk te maken en ze stonden op zo ongeveer elk zichzelf respecterend festival. Maar ook aan goede dingen komt een einde en daarom deze zwanenzang van een intrigerend en ook vervreemdend duo. (Erik Mundt)

DEATH 👍
Symbolic
(Warner)
Het Floridiaanse Death is de band van Chuck Schuldiner; één van de meest gewaardeerde en begenadigde componisten in de metalundergound die met zijn muziek en zijn gitaarspel als vliegwiel fungeerde voor de ontwikkeling van de (Amerikaanse) death metal. Helaas werd een hersentumor hem in 2001 fataal en is hij niet ouder geworden dan 34 jaar. In zijn veel te korte leven heeft hij met Death toch nog 7 studioalbums gemaakt die stuk voor stuk een iconische en onaantastbare status hebben. Symbolic uit 1995 is nummer 6 in die reeks en naast louter avontuurlijke en tijdloze metalsongs was het album een hele logische vervolgstap in de transformatie van Death van weerbarstige en brute naar technische en onvoorspelbare deathmetal band. Omringd door getalenteerde muzikanten als drummer Gene Hoglan en gitarist Bobby Koelble bereikt Schuldiner met nummers als Zero Tolerance,1000 Eyes, Without Judgement en vooral Crystal Mountain de status van genius van de heavy metal. Jammer dat hij niet nog meer mooie muziek heeft kunnen maken.

DINOSAUR JR 👍
Without A Sound
(Cherry Red Records)
Goed nieuws voor alle liefhebbers van deze invloedrijke alternatieve rockers. De band rond frontman J. Macsis, bekend om zijn herkenbare zang en gitaarspel, komt met een heruitgave van het album 'Without a Sound.' Vanaf het uitbrengen van tweede plaat 'You're living all over me' steeg snel de waardering voor de band. Ook opvolgers 'Bug' en 'Green Mind' kregen goede kritieken. De aandacht van enkele grote platenlabels was inmiddels getrokken. De geleverde kwaliteit bleef in de jaren negentig onverminderd doorgaan. In 1994 was daar 'Without a Sound, succesvol en warempel een bescheiden hit met 'Feel the pain.' Een album later betekende het voorlopige einde van Dinosaur jr en het begin van solowerk van Mascis. Gelukkig was daar de reünie in 2005.Nu dan de geremasterde reissue met toegevoegde b-kantjes en live versies. Mooie aanwinst! (Willem de Man)

MICK GORDON
Doom (Original Game Soundtrack)
We kennen Doom -naast een slappe C-film met Dwayne 'The Rock' Johnson- natuurlijk als een baanbrekend computerspel, destijds een nieuwe maatstaf voor wat er met het medium gedaan kon worden. In 2016 kreeg het spel een reboot - en de show werd niet gestolen door de actie op het scherm, maar de doldwaze muziek in de oren. Mick Gordon verzorgde een mathematisch metalplaat van jewelste. Natuurlijk zijn er voor de nerds kleine knipogen naar de thema's in het originele spel uit 1993, maar dit is een op zichzelf staand pareltje. Ook als je de games niet kent. Tip: lees het lange beklag dat Gordon zelf schreef over zijn samenwerking met de spelontwikkelaar. Ook een doemsverhaal… (Stef Mul)

CLASSIC JAZZ VINYL

(Door: Sjef Moerdijk)

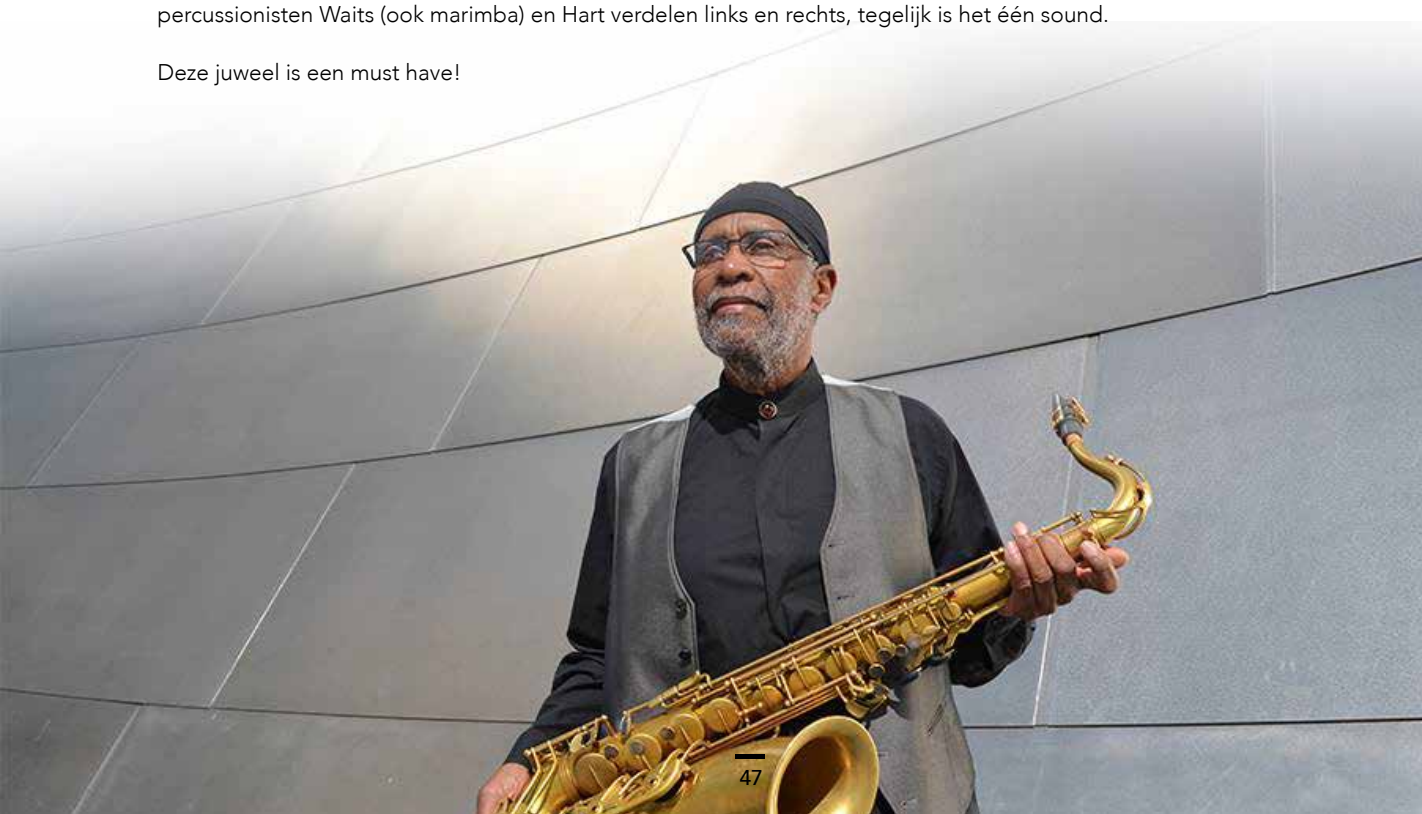
Elke maand worden er briljante jazzreleases uit het rijke verleden van het genre opnieuw beschikbaar gemaakt. Dat is maar goed ook, want de originelen zijn vaak onvindbaar of onbetaalbaar. In al het vinylgeweld is het geen overbodige luxe om de krenten uit de pap te halen. Neem bijvoorbeeld…

BENNIE MAUPIN
Jewel In The Lotus
(ECM Records)
LP

Januari 2025: de 'Eaton Fire' rond LA doodt 18 mensen. Het vuur vernietigt natuur en huis en haard van duizenden mensen. Een van de vele slachtoffers is Bennie Maupin. Maupin, saxofonist, klarinettist, fluitspeler, alleskunner, verliest al(!) zijn instrumenten en memorabilia. Zijn huis brandt volledig af. Dit is geen hulpactie, wees gerust, Mania is een muziekblad. Maar als een bespreking van zijn muziek hem kan helpen er weer een beetje bovenop te komen, dan moeten we dat niet nalaten toch?
In deze Mania gaat het over Maupins opus magnum, de ECM-klassieker uit 1974: The Jewel In The Lotus. Label ECM, Edition of Contemporary Music, kent als lijfspreuk 'the most beautiful sound next to silence'. Daar is bij deze langspeler niks te veel mee gezegd. In twee woorden: actueel en prachtig.
Maupin staat hier als leader, maar dat dekt niet de lading. De hele set is een contemplatief muzikaal gesprek tussen topmusici die elkaar in andere verbanden al door en door hadden leren kennen. Maupin droeg bij aan Mwandishi en Headhunters (Herbie Hancock) en die fundamenten en Hancocks muzikanten hoor je terug in The Jewel. Maupin weet echter met zijn composities en zijn line-up zijn eigen sfeer te creëren. Zo reis je in Excursion met hem mee naar een soort tempel. Het galmt, je hoort Maupin, is hij aan het bidden? In Past + Present = Future laten Hancock, elektrische piano, en Maupin horen hoe de muziektoekomst klinkt: heerlijk. Bij deze vinylplaat is een fijne stereo op zijn plek: percussionisten Waits (ook marimba) en Hart verdelen links en rechts, tegelijk is het één sound.

Deze juweel is een must have!

KABAKA PYRAMID
Kontraband
Bereid je voor op reggaemuziek met verrassende flows waarbij je niet stil kunt blijven zitten. De Jamaicaanse reggaezanger Kabaka Pyramid maakt meeslepende muziek die je opvrolijkt. Voor dit debuutalbum uit 2018 wist hij al naam te maken met singles als No Capitalist, Never Gonna Be A Slave en No Cliché. Maatschappijkritiek schuwt hij niet in tracks als Well Done. Hiermee treedt hij in de voetsporen van Bob Marley. Zijn debuut is geproduceerd door Marleys zoon Damian met bijdrages van Protoje en Chronixx. (Rosanne de Boer)

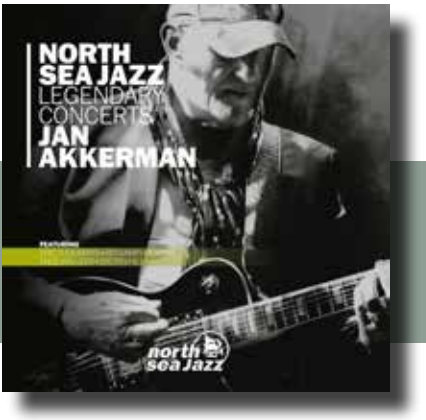

KENSINGTON
Vultures
Kensingtons tweede album Vultures (2012) dat de internationale doorbraak bezegelde, is opnieuw uitgebracht. Goed nieuws voor vinyl-fans: alle Kensington-cd's verschijnen opnieuw op elpee. Vultures is anders dan voorganger Borders niet in Groot-Brittannië, maar Duitsland opgenomen en geproduceerd door de band zelf in samenwerking met Niels Zuiderhoek. De extra track Home Again dat op de internationale versie van Vultures prijkt, ontbreekt helaas. Het album leverde Kensington diverse prijzen op zoals de Popprijs. De ambitieuze bandlanden besteden aandacht aan elk detail, laten niets aan het toeval over. Ze gaan voor kwaliteit. (Rosanne de Boer)

KENSINGTON
Greatest Hits
(Universal)
'Normaal gesproken zijn we niet van het terugkijken. Maar toen zanger Eloi Youssef in 2022 afscheid nam en we een tijdperk afronden, was het moment voor een Greatest Hits-album daar.' Het album verscheen op cd en lp (limited edition white vinyl). Een dag na de verschijning startte een reeks van zes concerten in Ziggo Dome die op 4 september 2022 eindigden met het uitzwaaien van Youssef. Op het album staan maar liefst 20 nummers. Welke herinneringen kleven voor de bandleden aan singles als We Are The Young? Welke herinneringen komen boven bij fans als zij hits als Sorry opzetten? Op het verzamelalbum staan niet alleen hits, maar ook minder bekende songs als Fiji. (Rosanne de Boer)

JAN AKKERMAN
North Sea Jazz Concert Series
(V2)
LP

Hij is nog altijd actief maar niet zo vaak meer in het nieuws, ons eigen gitaarcoryfee Jan Akkerman (78). Maar laten we vooral niet vergeten wat hij vermag. Deze opnamen van zijn optredens in 2005 en 2011 tijdens North Sea Jazz vormen overtuigend bewijsmateriaal. Vooral de wijze waarop hij Paul Weller's You Do Something To Me onder handen neemt, is van ongeëvenaarde klasse. Uiteraard laat Akkerman de zang weg maar zoals het nummer uit zijn gitaar komt, heeft het minstens net zo veel zeggingskracht als uit de strot van Paul Weller.
Maar er valt nog veel meer te genieten. Al bij opener Tranquilizer stap je in Akkermans gitaristische achtbaan voor een overigens weinig rustgevend maar juist zeer opwindend ritje.Hoewel de meestergitarist die elke stijl beheerst de ster is, moet zijn voortreffelijke band ook worden genoemd met daarin onder anderen toetsenman Coen Molenaar, bassist Wilbrand Meischke en saxofonist Benjamin Herman (van New Cool Collective), door Jan Akkerman zeer bewonderd, zegt hij zelf als hij hem voorstelt.
(Wim Koevoet)

CICCIOLINA
Avec Toi
(Mondo Groove)
LP

Cicciolina's album Avec Toi is een flamboyante mix van jaren '80 Italo disco en erotische popmuziek. Oorspronkelijk uitgebracht in 1987 en inmiddels opnieuw gereleased, is deze plaat een opvallend tijdsdocument. Hoewel het een Italiaanse productie is, werd het album vooral een hit in Frankrijk. In Italië bleef het succes beperkt, deels doordat sommige nummers zo expliciet waren dat ze niet op de radio mochten worden gedraaid. Toch groeide er een cultfollowing rondom de plaat. Wat Avec Toi echt bijzonder maakt, is de artieste zelf: Ilona Staller, beter bekend als Cicciolina. Haar schaamteloze, vrijgevochten teksten komen rechtstreeks voort uit haar eigenzinnige levenshouding. Staller is een Hongaars-Italiaanse voormalige pornoactrice, zangeres én politica. In 1987 werd ze verkozen tot lid van de Italiaanse Kamer van Afgevaardigden voor de Radicale Partij. Daarmee werd ze de eerste pornoster ooit die democratisch werd verkozen in een nationaal parlement. Haar politieke agenda was opvallend progressief en libertair: ze pleitte voor seksuele vrijheid, de legalisering van prostitutie en softdrugs, het recht op seks voor gevangenen, dierenrechten en milieubescherming. Later richtte ze haar eigen partij op: de Partito dell'Amore, ofwel de Partij van de Liefde. Ze haalde zelfs de internationale pers met haar aanbod om seks te hebben met Saddam Hussein en Osama bin Laden in ruil voor wereldvrede. Cicciolina is zonder twijfel een fascinerend figuur: rebels, erotisch en altijd uitgesproken. En dat hoor je terug op deze heerlijk over-the-top, misschien wat foute maar onweerstaanbare plaat van deze ongelooflijke iconische vrouw! (Lotte Hurkens)

DESERT ISLAND DISC

MOBY
Ambient
Flink wat jaren voor de wereldwijde doorbraak met het iconische album Play (1999) liet Richard Melville Hall - bekend als Moby - met Ambient al horen hoe veelzijdig hij is. Het album uit 1993 krijgt met deze reissue die aandacht die het verdient. Ambient is een subtiele, dromerige reis langs minimalistische soundscapes. Elk nummer ademt rust, met lang uitgesponnen synthlijnen, spaarzame ritmes en een bijna meditatieve sfeer. Tracks als My Beautiful Blue Sky en het donkere Bad Days slepen je mee naar een andere werkelijkheid – perfect voor nachtelijke ritjes of introspectieve momenten. Een plaat om de tijd te vergeten. Moby vermijdt bombast en kiest voor verfijning en sfeer. Ambient is geen album dat je opzweept, maar juist één dat je langzaam laat wegdrijven. Voor liefhebbers van Brian Eno of The Orb is dit een aanrader. Het is misschien niet Moby's bekendste werk, maar wel een van zijn meest pure. Een vergeten parel uit de vroege jaren '90. (Jelle Teitsma)

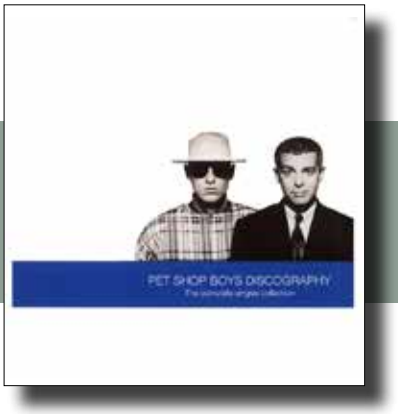

MOLCHAT DOMA
Live At Panorama Hotel
Na het de release van Belaya Polosa en de bijbehorende tour vonden de post-punkers uit Wit-Rusland de tijd rijp om wat live opnames te verspreiden. Het album werd opgenomen in het iconische Panorama hotel dat trots op de iconische hoes van hun doorbraak album Etazhi staat. Met slechts drie nummers is het aan de korte kant. Twee van Etazhi en één van Belaya Polosa. De nummers klinken zoals je mag verwachten. Het ontbreken van publieksgeluid werkt wat vervreemdend. (Marcel van Vliet)

THELONIOUS MONK
Thelonious Himself
Thelonius Himself kwam in 1957 uit in de US op het Riverside label (1958 alleen UK). In 1986 volgde in de US een stereo-versie en in 1986 de eerste cd-versie in Japan. In 1987 kwam de cd in Europa op Original Jazz Classics. Bekend is de Japanse xrcd uit 1998. Het album werd positief ontvangen en door sommigen gezien als zijn beste solo-album. De ballad Round Midnight behoort bij de bekende jazz standards en Monk nam deze pas zelf op in 1947. Wellicht nog beroemder is de versie van Miles Davis (1956). Op Monk's tweede studio soloalbum staat ook Monk's Mood, gespeeld samen met John Coltrane en Wilbur Ware. (Ruud Jonker)

PET SHOP BOYS
Discography: The Singles Collection
(Warner)
2LP coloured

Elke keer als ik als kind het Discography bandje (!) van Pet Shop Boys instarte was er pure euforie en kippenvel bij de eerste track als de eerste aanzwellende synths van West End Girls infaden, gevolgd door de lage Bom-Bom—Bom op synthbass. En dat is na bijna 40 jaar niet veranderd :D Discography is een reissue van DE verzamelaar uit 1991 van het jaren 80 werk van Pet Shop Boys. It's a Sin, What Have I Done To Deserve This, Suburbia, ze staan er allemaal op. Voor wie ze kent en nog geen verzamelaar heeft van deze periode: this is the one. Het stopt bij het begin van de glampop periode daarna. Dus voor wie angst heeft voor Go West: don't worry. Zou Pet Shop Boys een nieuw bandje zijn - en je wilt ze ontdekken- dan dit: De weelderige symfonische grandeur van de singles voelt diep filmisch aan. Elk nummer is een grootschalig Panavision-epos, waarvan de terugkerende stemmingen spijt, nostalgie en bovenal jaloezie zijn. Als je op zoek bent naar vrijwel foutloze, fonkelende en kippenvel-genererend disco-melodrama, dan doet niemand dat beter dan Pet Shop Boys. En daarmee is het ook voor een onvervalst rock of metal-fan geen schande deze in huis te halen ;) !! (Frank Renooij)

hip hop history

deel 12

In deze rubriek duiken we maandelijks in de rijke geschiedenis van een cultuur dat in haar toch korte bestaan al vele gezichten en nog meer bijzondere verhalen heeft gekend.

KENDRICK LAMAR
To Pimp A Butterfly (10th Anniversary Edition)
(Interscope)
2LP, 2LP coloured

Toen Kendrick Lamar deze plaat uitbracht in 2015 werd deze lovend ontvangen en groeide het uit tot een heuse moderne klassieker, waarbij To Pimp A Butterfly de top van menig eindejaars lijstjes wist te bereiken. Hoewel zijn talent al geen geheim meer was na de release van 'good kid, m.A.A.d. city' waren fans benieuwd of hij deze kwaliteit ook kon vasthouden, 10 jaar later durf ik wel te stellen dat dit zeker is gelukt en dat hij zichzelf misschien zelfs wist te overtreffen.Het is simpelweg een knotsgekke plaat. Want hoewel het in zijn ziel een verlichaming is van Hip Hop weet het ook de grenzen van het genre te verbreden. Het fuseert elementen van diverse genre's zoals jazz, funk en soul en laat het zien dat er muzikaal zoveel meer te bereiken is in rap muziek dan repetitieve beats.De productie sleept je mee en laat deze haast onmogelijke clash van genres haast moeiteloos lijken terwijl altijd blijft verassen en geen enkele seconde saai wordt. Het is bijzonder experimenteel terwijl het soms bijna niet zo klinkt, waarbij duidelijk wordt dat over elke seconde is nagedacht en elke noot met liefde en precisie is neergelegd. Naast dat de plaat muzikaal zo ontzettend bijzonder is blijft hij vooral hangen door Lamar zijn krachtige aanwezigheid. De manier waarop Lamar thema's als het leven als een afro Amerikaanse in modern Amerika en het opgroeien in slechte buurten omgeven door slechte invloeden op een poëtische maar toch altijd zelfbewuste manier weet over te brengen aan zijn luisteraars is echt verbluffend.
Hij gebruikt complexe flows, gekke stemmetjes en creatieve rhyme schemes om zijn verhaal over te brengen, waarbij hij niet alleen zijn kwaliteiten als MC maar ook als verhalenverteller weet te exposeren. Want hoe elk nummer zijn eigen verhaal verteld neemt het nooit weg van het grotere geheel en het grotere verhaal wat het album in zijn geheel verteld.
Hoewel Lamar ondertussen is uitgegroeid tot superster blijft dit toch wel zijn absolute meesterwerk. Zijn creatieve teksten en delivery en bijzonder fusie van diverse genres zijn dan ook 10 jaar later nog even indrukwekkend en is het niet gek dat dit album steeds vaker genoemd wordt als niet een van de beste Hip Hop albums allertijden, maar als een van de beste albums ooit. Geen overbodige luxe dus om dit prachtige stukje kunst te vieren met een prachtige re-issue die ongetwijfeld ook weer helemaal grijs gedraaid zullen worden! (Ruben de Melker)

VARIOUS
Strobes in Space (Indie Sleaze, Nu Rave and Future Disco 2000-2009)
Indie sleaze. Dat is de donderdagavond op Lowlands, met de koptelefoontjes op. Of natuurlijk de INDIESLEAZE clubnacht in Paradiso, dat laatst overigens de eerste liveavond beleefde met o.a. Baby Berserk en The Housepainters. Het is een liefdevolle term die, hoewel meer geworteld in mode, steeds meer wordt geopperd om de muziek van de vroege jaren 00 aan te duiden. Een tijd waarin elektronische muziek en indiepop vaak met elkaar clashten, dancefloor bangers voortbrengend van The Yeah Yeah Yeahs tot LCD Soundsystem. Charli XCX en haar groene snotaapleger hebben dit weer helemaal doen opleven. Een verzamelaar voor de jeugd én de nostalg! (Stef Mul)

MARTHA WAINWRIGHT
Martha Wainwright
Dochter van een muzikaal droomkoppel (moeder Kate McGarrigle en papa Loudon Wainwright III) en zus van medesingersongwriter Rufus. Een zegen en een vloek, want de verwachtingen zijn hooggespannen. Het was bovendien geen warm gezin, hintte moeder Kate al in een aantal van haar songs en ook Martha is op haar self-titled debuut uitgesproken over familiebanden. Keihard haalt ze soms uit naar de mensen om haar heen. Toch doet moeders mee, evenals Rufus. De ster blijven echter Martha's prachtige stem en haar gêneloze teksten. Nu voor het eerst op vinyl - eindelijk! (Stef Mul)

Underworld

(door: Frank de Bruin)

Soms heb je het geluk dat je een band al in een pril stadium op de radar hebt en je sympathie weten te winnen. Niemand van mijn muziekvrienden begreep begin jaren tachtig wat ik in de groep Freur zag waar Karl Hyde (vocals) en Rick Smith (keyboards)actief in waren. Single "Doot Doot" was een dan wel een top song maar een bescheiden hitje en hun twee albums (Doot-Doot en Get Us Out Here) belanden snel in de uitverkoop bakken. Via een contract van Sire USA starten ze een nieuw avontuur genaamd: Underworld. Ook de eerste twee albums van deze groep (Underneath the Radar en Change the Weather) deden helemaal niks en waren eerlijk gezegd wisselvallig of mooi gezegd men was op zoek naar een eigen stijl! Even leek het opnieuw mis te gaan maar een ontmoeting met top DJ Darren Emerson bracht uitkomt. Als trio vonden zij samen de juiste mix van techno en pop/rock die voor die tijd zeer vernieuwend was. Eindelijk kwam Underword bij een brede groep op de radar! Albums die nu een reissue meemaken.

Dubnobasswithmyheadman

Het doorbraak album van Underworld uit 1993. Als trio laten ze horen dat techno prima matcht met meer pop/rock klanken. De zang van Karl Hyde valt in deze vernieuwende sound helemaal op zijn plaats. Niet vreemd dat veel recensenten dit album opgepikten en alom waardeerden. De zegentocht voor Underworld kon eindelijk beginnen. Een succes tour met als hoogtepunt een optreden op Glastonbury dat legendarisch was.

Second Toughest in the Infants

Het album uit 1996 met de grote hit "Born Slippy" dat ook gebruikt werd voor de soundtrack van de controversiële film Trainspotting. Underworld stond op de kaart en liet horen dat langere drum 'n bass nummers best spannend kunnen zijn. Het succes zorgde ervoor dan DJ Darren Emerson door vele topartiesten (Bjork, Depeche Mode, Leftfield, etc.) gevraagd werd voor remixen.

Beaucoup Fish

Opnieuw weet Underworld een topplaat uit te brengen. Met Beaucoup Fish uit 1999 ligt de focus meer op acidhouse en trance. Zonder concessies te doen varen ze hun eigen koers en weten zo hun eigen herkenbare Underworld geluid nieuwe richtingen te geven. Het was tevens het laatste album als trio met Darren Emerson.

A Hunderd Days Off

Weer terug als duo gaan Hyde en Smith door met Underworld. Toch merk je dat het vertrek van Darren Emerson als producer niet zonder gevolgen is. Het album is zoals gewoonlijk scherp en actueel maar de nummers missen energie en het gevoel van Underworld klassiekers. Uithuilen en opnieuw beginnen is het devies

Oblivion with Bells On

Terug naar de roots van Dubnobasswithmyheadman. Stevige acid techno vormt de basis gecombineerd met de nasale zang van Hyde en het toetsen werk van Smith. Qua opzet wat rustiger maar de teksten zijn juist kritischer dan ooit. Misschien minder innovatief dit album uit 2007 maar de goede weg is gevonden.

Barking

Drie jaar later komt Barking uit. Een album dat verschillende gast producers kent (Paul van Dyk, Appleblim en High Contrast). Het is een stevig dance album dat een brede groep zeker aanspreekt maar mist qua productie de sterkte die Underworld zo typeert.

Barbara Barbara We Face a Shining Future

Zes jaar was het stil op het Underworld front. Spannende projecten zoals samenwerking met Eno, filmmuziek en muziek voor de Olympische Spelen in London leverde een uitstekend album op. Trouwe fans waren verrukt met dit album dat Underworld weer op de kaart zetten. Met nummer "if Rah" bewijst zanger Karl Hyde een meester te zijn in cut-up schrijfstijl. Het vuur brandt weer en nog steeds weet Underworld menig festival of concertzaal in extase achter te laten.

PINK FLOYD AT POMPEII MCMLXXII
(Sony)
In 1971 werkte de Engelse band Pink Floyd exact vier dagen aan een bijzondere concertfilm op een meer dan bijzondere locatie. Bijzonder omdat er (op een handvol technici en roadies na) geen publiek aanwezig was. Meer dan bijzonder omdat ze (als allereerste rockband ooit) speelden in het amfitheater van Pompeii, Italië. Filmregisseur Adrian Maben legde alles smaakvol vast en lardeerde de opnames van de fameuze liveband met sfeervolle beelden van de restanten en opgravingen van de antiek Romeinse provinciestad en van de naastgelegen vulkaan Vesuvius die deze stad eeuwen daarvoor in volledig in as had gelegd. In 1972 werd dit resultaat eenmalig vertoond als concertfilm van een uurtje: Pink Floyd Live At Pompeii.Maben twijfelde indertijd echter of deze concertfilm niet te kort was. Begin 1973 deelde hij dat gevoel met de band. De regisseur vroeg dus of hij niet wat extra beelden mocht maken tijdens hun werk in de studio. Zo geschiedde. De eerste Pompeii-versie werd aangevuld met documentatiemateriaal uit de studio. Toevalligerwijs geschoten ten tijde van de opnames van Dark Side Of The Moon. Dat kloeke resultaat werd in 1974 vertoond in talloze bioscopen en bleek een waar succes. Daar kwam uiteraard een videobandregistratie van. In 2002 volgde er een directors cut-dvd met de nodige extra's. Anno 2025 is er een 4K resolution-versie van deze prachtfilm. De beelden zijn scherper en helderder dan ooit. Deze versie is Pink Floyd at Pompeii – MCMLXXII gedoopt en de film draait sinds april in de bioscoop. Minstens zo belangrijk: het geluid is geremasterd door Steven Wilson. De band klinkt fris, ferm en breed. In mei is daar de nieuwe audiomix van te koop op vinyl en cd. Op beeld en qua audio blijkt: Pink Floyd heeft ruim 50 jaar later nog altijd net zoveel zeggingskracht. (Dennis Dekker)

ERIC CLAPTON
Unplugged
(Suburban)
3LP, 2CD

De Unplugged-formule was in 1992 Eric Clapton op het lijf geschreven. Hij vierde in dat jaar zijn 47ste verjaardag en hij deed tijdens zijn optreden 'zonder stekkers' geen enkele moeite om zijn middelbare leeftijd te verbergen. Grote bril, baard, haar in een scheiding, colbert, overhemd. Dat paste perfect bij de bedaagde en intieme setting van de unplugged-formule. Alsof je bij hem op visite was en hij zijn akoestische gitaar op schoot nam. Gewoon zitten en spelen.
De gestripte songs, de muziek, dié moesten het werk doen. En dat deden ze! Laten we ook de zang van de man zelf maar weer eens prijzen. Clapton en zijn band verkeerden in bloedvorm, speelden uiterst minutieus én met veel gevoel. Meteen al bij het hevig ontroerende vierde nummer, Tears In Heaven, opgedragen aan het kleine zoontje van Clapton die een jaar eerder was verongelukt.
Ook de versie van Layla is spectaculair. Voor het origineel is veel elektriciteit nodig vanwege al het gitaargeweld dus dat het voor deze gelegenheid op de setlist stond, was al een enorme verrassing.Er valt alleen maar veel positiefs te zeggen over dit album. Dat het nu op vinyl wordt heruitgegeven en dan ook nog eens de uitgebreide versie met drie nummers extra is dan ook ontzettend fijn.
(Wim Koevoet)

DIRE STRAITS
Brothers In Arms
(Mercury)
LP

In 1985 kon je niet om Brother in Arms heen en wel hierom: het geheel digitaal opgenomen vijfde album van Dire Straits was uitverkoren om de CD te promoten. Je kon geen (muziek) tijdschrift openslaan of bushalte voorbijlopen of de blauwe hoes met gitaar schitterde je tegemoet. Daarnaast werd het album in veel hifi-zaken gebruikt als demonstratie van het zogenaamd superieure geluid van de cd. Het meeste bekende nummer op het album is Money for Nothing, met dank aan MTV, maar ook Walk of Life en So Far Away waren hier hit(jes). Om alle nummers fatsoenlijk op elpee te krijgen werd een aantal nummers in een kortere versie op vinyl gezet, met als resultaat bijna 10 minuten verschil tussen de vinyl- en de cd-versie. Het 40-jarige jubileum van dit iconische album wordt gevierd middels een aantal verschillende versies. Uiteraard ontbreekt de oorspronkelijke vinylversie niet, nu in 180 gram, maar veel interessanter zijn de luxe 5-lp of 3-cd versies. Hierbij krijg je niet alleen het album met de langere nummers, maar ook een volledig uit 15 nummers bestaand live concert uit 1985, opgenomen in San Antonio, met prachtige uitvoeringen van onder andere Sultans of Swing, Money for Nothing, Romeo and Juliet en Tunnel of Love. De luxe-versies bevatten daarnaast ook een 16-pagina tellend boekwerk met interviews, nieuwe liner notes en een paar zogenaamde art-cards. Deze jubileum uitgave is een meer dan terecht eerbetoon aan deze mijlpaal in het oeuvre van Dire Straits. (Joost van Loo)

In Memoriam

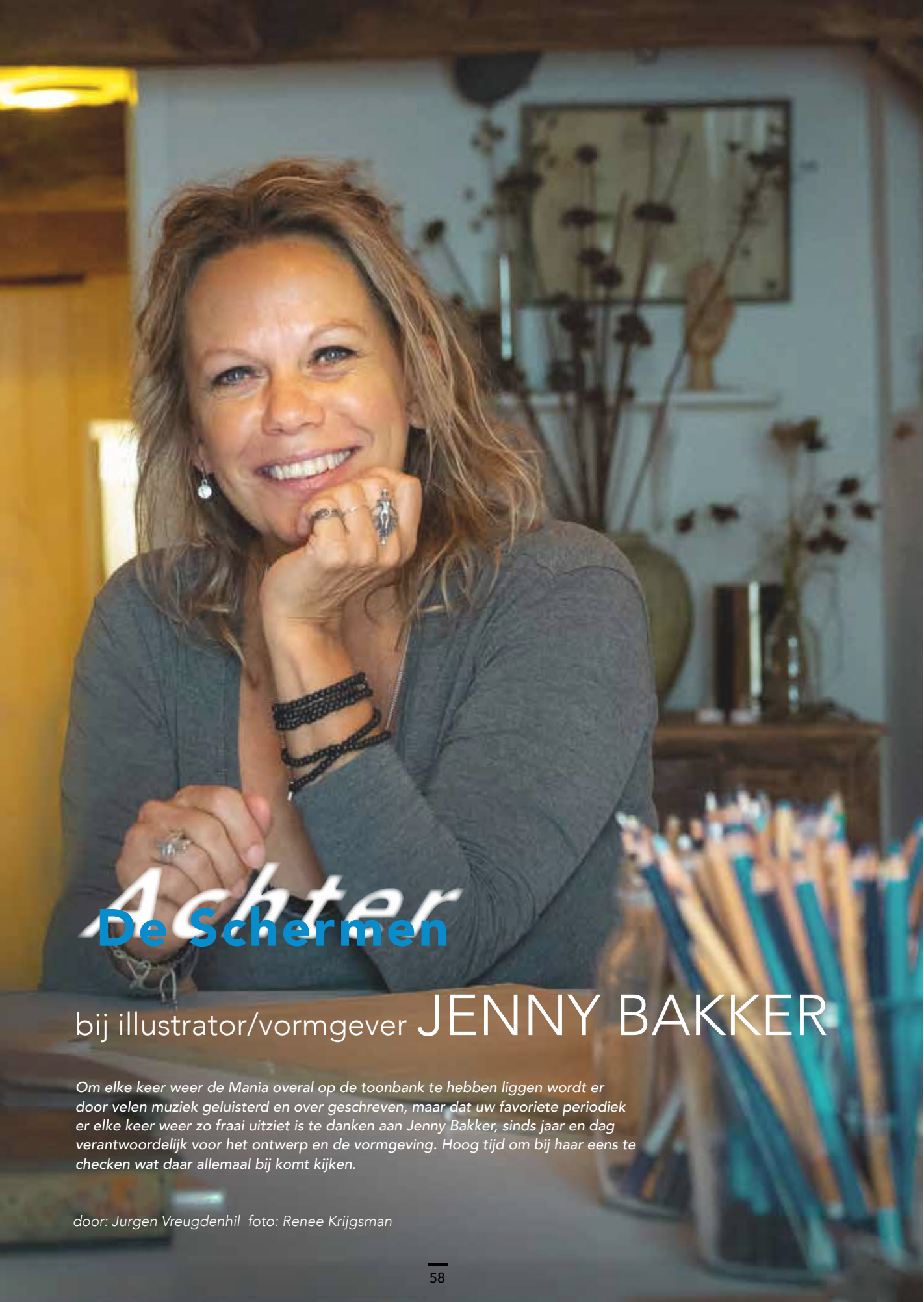
Amadou Bagayoko

24 oktober 1954 – 4 april 2025

Het is iets voor zes uur op 15 juni 2008 wanneer, onder een stralende zon in het Leijpark op Festival Mundial in Tilburg, een blind echtpaar uit Mali in mooie, lange gouden gewaden, onder begeleiding het podium betreed. Attent werd het tweetal gewezen op waar de rand van het podium zich bevond zodat er niets onontkombaars zou voorvallen. Toen Amadou & Mariam hun mix van traditionele Malinese muziek en westerse popmuziek begonnen te spelen, barste het feest los. Op de zalige West-Afrikaanse ritmes en de vrolijke Franstalige zang was stilzitten geen optie. Deze herinnering zal eenieder moeten koesteren omdat op 4 april jongstleden zanger-gitarist Amadou Bagayoko in Bamoko, Mali op zeventig jarige leeftijd is overleden. De geuzennaam: 'Father of Afro-Rock' viel hem ten deel. De begrafenis, die door duizenden werd bijgewoond, vond plaats in de tuin van zijn huis. Na een ontmoeting in het Malinese instituut voor jong blinden begon het duo in de jaren zeventig samen muziek te maken. In eerste aanleg opereerde het muzikale stel met Ivoorkust als uitvalsbasis, alwaar de naam Mali's Blind Couple, werd verruild voor Amadou & Mariam. Hun wereldwijd succesvolle vierde album Dimanche à Bamako uit 2004, geproduceerd door Manu Chao, betekende voor Amadou Bagayoko en Mariam Doumbia hun absolute doorbraak. Dit album werd toentertijd bekroond als beste World Music-album en met een Grammy-nominatie. Naast de talloze creatieve samenwerkingen die het duo aanging speelden Amadou & Mariam zowel in het voorprogramma van Stevie Wonder, U2, Coldplay als dat van Blur. Tijdens de slotceremonie van de afgelopen Paralympics in Parijs, hun tweede thuis, speelden ze een bewerking van het nummer van Serge Gainsbourg, Je suis venu te dire que je m'en vais, (ik ben gekomen om je te vertellen dat ik vertrek). Dat krijgt nu achteraf een profetische waarde. Dat de dood van haar partner bij Mariam Doumbia veel los zal hebben gemaakt hoeft verder betoog. Zelf verwoordde zij dit met de veelzeggende woorden: "I thought that, If Amadou went just like that, then I'm alone. I was alone and I will remain alone in life".

Pour toujours dans nos cœurs musicaux.

Achter De Schermen

bij illustrator/vormgever JENNY BAKKER

Om elke keer weer de Mania overal op de toonbank te hebben liggen wordt er door velen muziek geluisterd en over geschreven, maar dat uw favoriete periodiek er elke keer weer zo fraai uitziet is te danken aan Jenny Bakker, sinds jaar en dag verantwoordelijk voor het ontwerp en de vormgeving. Hoog tijd om bij haar eens te checken wat daar allemaal bij komt kijken.

door: Jurgen Vreugdenhil foto: Renee Krijgsman

Jenny, hoe ziet jouw werk achter de schermen bij de Mania eruit?
Zodra de teksten binnen zijn, begint voor mij het traject richting vormgeving. Dat betekent: foto's opvragen, beeldmateriaal selecteren, alles mooi opmaken, en uiteindelijk aanleveren bij de drukker. Als de Mania daar vandaan komt, gaat tegelijkertijd de online versie naar de website en de papieren versie naar de winkels. Er komt best wat bij kijken, maar het blijft leuk werk.

Heb je dan altijd muziek aan tijdens het vormgeven?
Ja, vaak wel! Ik vind het leuk de muziek te luisteren waar ik op dat moment mee bezig ben, zeker de No Risk Disc of nieuwe muziek van artiesten die ik leuk vind. Michael Kiwanuka, Spinvis, Nick Cave, Stromae, of Fontaines D.C. – vrij brede smaak dus.

Ga je zelf veel naar concerten of festivals?
Vroeger veel meer. Ik heb Michael Kiwanuka en Gavin Friday onlangs live gezien – geweldig. En op festivals ben ik ook te vinden. Bijvoorbeeld op Into The Great Wide Open. Daar run ik samen met vrienden en familie de winkel van Concerto/Plato. Om de beurt staan we achter de kassa. Het is vooral heel veel lol met z'n allen, op één van de leukste festivals die er is. Daarnaast hoop ik dit jaar ook weer eens naar Down The Rabbit Hole te gaan.

Wat vind je het leukste aan het maken van het blad?
De interviews en rubrieken als No Risc Disc en Grand Cru, mede omdat daar vaak mooi beeldmateriaal bij beschikbaar is. Daarnaast de hele pagina's, hoewel dat soms een hele puzzel is, zeker bij recensies van grote bands – die leveren vaak alleen liggende foto's aan, terwijl ik ook staande beelden nodig heb. Dat is dan voor mij een uitdaging. Uiteraard krijgen goede foto's meer plek in het blad. In de rubriek 'Gespot' bijvoorbeeld staan bands met sterke beelden vaak meer in de spotlights.

Hoe lang bestaat de Mania al?
De Mania bestaat inmiddels al meer dan 34 jaar! Het eerste nummer kwam uit in 1991. In het begin waren het gewoon A4'tjes, kopietjes. Gewoon getypt, onder redactie van Jacky Huys. Genoemd naar de winkel in Gent, die nog steeds zo heet. Daar komt de naam dus vandaan. Het was echt pionieren met een Belgische drukker, dat waren de jaren '80 en '90. Pas veel later kwam ik in beeld voor de vormgeving, maar ik doe dat inmiddels al wel zo'n jaar of 20 in totaal.

Is er veel verandert de laatste jaren?
De basis is nog steeds hetzelfde: info over nieuwe releases, eigenzinnig en puur gericht op muziek. Maar er is wél een andere invalshoek gekomen sinds onze nieuwe hoofdredacteur Stef erbij is – er zijn bijvoorbeeld meer interviews. Daarnaast is Mania nu ook online, al blijft het fysieke blad belangrijk. Binnen twee weken is het blad vaak al op in de winkels, erg geliefd dus. Alle belangrijke muziekzaken in Nederland hebben 'm op de toonbank liggen.

En je mag soms invallen als eindredacteur…
Ja, als het nodig is. Bij deze uitgave bijvoorbeeld, want Stef is net vader geworden – (Gefeliciteerd met je mooie dochter, Stef!!)
Ook na het plotselinge overlijden van onze vorige eindredacteur, Bert Dijkman, heb ik dat gedaan. Dat was een heftige tijd. Bert deed dit werk al twintig jaar, niemand wist precies hoe en met wie hij alles regelde. Samen met Dick van Dijk (red. eigenaar Concerto/Plato/Mania) en alle schrijvers hebben we het toen tóch voor elkaar gekregen om op tijd het volgende nummer te maken. Vraag me niet hoe, maar het is gelukt. Op zulke momenten zie je hoe veel liefde er is voor Mania. Dankzij die inzet van muziekliefhebbers bestaat het blad nog steeds, en ligt er nog een hele mooie toekomst.

Maar je bent niet alleen vormgever, toch?
Naast mijn werk voor Mania doe ik ook de vormgeving van boeken, platen en cd's voor Plato/Concerto. En belangrijker nog: ik werk als illustrator. Ik heb meer dan 60 kinderboeken geïllustreerd, die verschenen zijn in binnen- én buitenland. Twee prentenboeken zijn zelfs door Concertobooks uitgegeven: *Kuiken en De Zee* en *Eensteen en de diefstal van de kleur.* Die eerste is nog steeds te koop op de site van Concerto. Mijn nieuwste boek heet *Van Bigkikker tot Neushoornvogel*, geschreven door Marlies Verhelst. En ik geef ook workshops in mijn atelier in Deventer en op locatie.

Waar kunnen wij jouw werk bekijken?
Deze zomer tijdens de IJsselbiënale in Deventer en op www.jennybakker.nl.

Eén van de eerste uitgaves van de Mania

VAN BIGKIKKER TOT NEUSHOORNVOGEL
Jenny Bakker en Marlies Verhelst
(uitgeverij De Vier Windstreken)

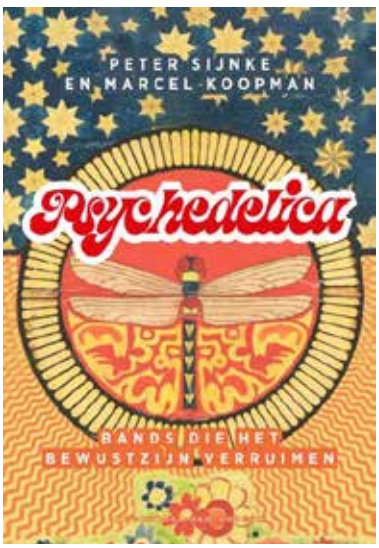

Peter Sijnke

BOEKEN

YORICK VAN NORDEN De Platenkast van Paul McCartney
Je favoriete artiest zijn favoriete artiesten. Door wie laten ze zich inspireren of naar wie luisteren ze om even helemaal uit hun eigen genrebubbel te treden? 'S Neerlands grootste Beatlemaniac Yorick van Norden -zelf een meer dan verdienstelijke muzikant, over wie de grote kranten met veel lof schreven- dook daarom in de platenkast van niemand minder dan Paul McCartney, na het zien van een foto van Macca met een deel van zijn privécollectie. Het oncijfere kon beginnen: aan de hand van de ruggen van de lp's kwam hij erachter dat McCartney niet alleen de usual suspects (Pink Floyd, Joni Mitchell en ja ook de conculega's van de The Stones), maar ook enigszins verrassende namen zoals Eminem, Roy Harper, Nick Drake's Pink Moon en meerdere platen geproduceerd door Joe Boyd. Zanger-schrijver Van Norden duikt in de verhalen van de artiesten en de platen in kwestie. Dit gaat overigens ook al een tijdje gepaard met een mooie theatershow met eigen versies van de songs uit het boek! Zaterdag 10 mei komt hij het boek presenteren in Concerto Amsterdam (16:30) en aan het einde van e maand doet hij Plato Deventer (14:00) en Plato Apeldoorn (16:30) aan. Beatles-fans weten wat hun te doen staat… (Stef Mul)

PETER SIJNKE EN MARCEL KOOPMAN Psychedelica
Geestverruiming. Het werd een bijzonder bijproduct van de bevrijdende -soms boze- jaren 60. Daarbij hoorde ook een gloednieuw geluid. Artiesten die de grenzen van hun eigen brein op probeerde te rekken, en daarmee de conventies van de muziek op de schop namen. Psychedelica werd al snel een genre op zich, die symbool staat voor een hele generatie mensen. Schrijvers Peter Sijnke en Marcel Koopman doken er samen in en beschrijven wat er achter al die geweldige muziek schuilgaat. Vaak wordt psychedelica geassocieerd met drugsgebruik. Met waanzinnige verhalen, zoals Peter Green's exit bij Fleetwood Mac toen hij in een cult terechtkwam, of de flowerpower beelden van Woodstock, met artiesten in extase op het podium en mensen in hun nakie in het publiek. Maar het is zoveel meer dan dat. Psychedelica vertelt niet over de geestverruimende kracht van bepaalde middelen, maar over bands die het bewustzijn verruimen. Daar horen ook de minder bekende bans bij. Natuurlijk passeren gigagroepen zoals Pink Floyd de revue. Maar er wordt ook stilgestaan bij de kleinere groepen uit de epicentra van het trippen: de VS, VK en ons eigen kikkerlikkerlandje. Denk aan bands als Pearls Before Swine, III Wind en Ffolly. Maar ook het Zeeuwse Dragonfly, die al schmink op de gezichten droegen ver voordat de Noorse black metal jongetjes er hun modedingetje van maakten. Een verdiepend, cultuurhistorisch boek, even kleurrijk geschreven als psychedelische platenhoezen! (Stef Mul)

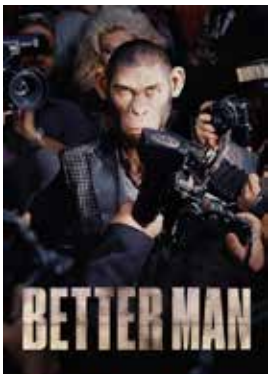

FILMS

NOLAN'S NOODKREET

Christopher Nolan vroeg ons vorig jaar allemaal het absolute kwaad dat de streamingdiensten zijn te bestrijden door nog steeds (of weer!) je favoriete films aan te schaffen op DVD en Blu-Ray! Dus, in navolging van Nolan's noodoproep, delen wij hier maandelijks onze tips voor in de DVD-speler...

BETTER MAN
Regie: Michael Gracey
Cast: Robbie Williams, Jonno Davies, Steve Pemberton

Het moet voor beroemdheden toch ergens wel fijn zijn. Als je alles al hebt bereikt - en ook weer verkloot; als je loopt te sukkelen met verslavingen of wanneer je niet altijd meer vriendelijk kan zijn tegen het journaille; als zelfs je trouwste fans je vooral nog liefhebben om wat je al lang niet meer bent: dan is er altijd nog zelfreflexieve ironie om jezelf te redden. Zo ook in Better Man, de biopic van Robbie Williams maar met een aap in de hoofdrol. De dubbele lagen laten zich raden, waarbij de ene beter uitpakt dan de ander. Maar het werkt verrassend vertederend en innemend om de inmiddels toch best wel gevallen ex-wereldster te zien ploeteren als aap. Ligt het dan toch echt aan ons? Kunnen wij de mens achter de mens niet zien, waar we de mens achter de aap meteen herkennen? Voer tot denken. Ook voor Robbie, die misschien een fysieke transformatie kan overwegen…

JUROR #2
Regie: Clint Eastwood
Cast: Nicholas Hoult, Toni Collette, J.K. Simmons

Cinema-gigant Clint Eastwood wordt over vijf jaartjes alweer 100, maar de liefde voor film laat hem nog niet los. Evenals zijn voorliefde voor underdogverhalen. De 'normale' Amerikaan die verstrengeld raakt in het systeem. In het geval van Juror #2 wordt het rechtssysteem op de proef gesteld. Want wat als de moordenaar in zijn eigen moordzaak belandt in de jury, die willekeurig gekozen zou moeten zijn? Op wiens schouders berust dan de waarheid? Het systeem of de mens? Gaat het dan überhaupt nog om de waarheid? Wat ontvouwt is een retorisch conclaaf tussen juryleden a la 12 Angry Men, maar waarbij de inzet vele malen hoger ligt. Eastwoods klasse en inmiddels bijna een eeuw aan ervaring druipt ervan af. Waar Ridley Scott inmiddels wordt betrapt op luiheid op de set, regisseert Clint Eastwood nog altijd op minutieuze wijze.

THE BRUTALIST
Regie: Brady Corbet
Cast: Adrien Brody, Felicity Jones, Guy Pearce

Al zou je 'm inmiddels niet helemaal meer herkennen, maar Brady Corbet begon als acteur in tegendraadse arthousy kunststukken Thirteen (Catherine Hardwicke), Mysterious Skin (Gregg Araki) en Funny Games (Michael Haneke). Nu zat hij zelf op de regiestoel van een opus van kolossale proporties, die bijna doen terugdenken aan het Oude Hollywood in schaal. Het verhaal is klein in de kern: een Hongaars-Joodse architect -een visionair, op zijn zachtst gezegd- ontvlucht een postbellum WOII Europa, dat volledig in de kreukels ligt. De Amerikaanse droom is het doel, maar vanaf het shot waarin je het Vrijheidsbeeld op de kop ziet, weet je dat dit waarschijnlijk niet zonder slag of stoot zal zijn. Een film vol tegenstellingen, ook in de cinematografie en het geluid. Een kunstwerk met een speelduur van drieëneenhalf uur, die in zijn volledigheid ervaren moet worden!

A REAL PAIN
Regie: Jesse Eisenberg
Cast: Kieran Culkin, Jesse Eisenberg, Will Sharpe, Jennifer Grey

Het eeuwige jongetje Jesse Eisenberg speelt een soort van zichzelf: een zachtaardig, licht onzeker jongetje… eh… man die met zijn arme sloeber van een neef de wens van hun geliefde om in vervulling laat gaan, als ze een trip maken naar haar geboorteland Polen. Naar waar ze is geboren is totaan de plek die zij -en vele andere joodse mensen- als de pest heeft geprobeerd te mijden. Het laat zich al raden: een reis die veel los zal maken bij het duo. Wat niet helpt, is dat de twee niet meer zouden kunnen verschillen van elkaar. De neef (gespeeld door Kieran Culkin) is een handenbinder eersteklas. Zelfs als kijker zul je even moeten wennen aan hem. Maar de film is zo puur en oprecht, evenals de personages, dat je uiteindelijk zwicht. Een lief, klein, mumblecore-achtige mijmering over generationeel trauma en familiebanden.

MRCY - Volume II
Op Eurosonic/Noorderslag, in die prachtige schouwburg, lieten de heren van MRCY al horen dat hun oude soul sound verder ontwikkeld is. Gedragen door die fenomenale stem van Kojo Degraft-Johnson, die zelfs (of juist) live nog meer klinkt als Marvin Gaye Reincarnated, werd het publiek verrast door nieuwe nummers als Angels (met een groove als What's Going On) en het dromerige Wanna Know (Ontario). Dat en meer schitterende soul avant-la-lettre hoor je op Volume II.

Ty Segall - Possession
Your musician's favourite musician. Dat is Ty Segall toch wel een beetje. Muzikanten kunnen in ieder geval wat leren van zijn arbeidsethos, want zijn albums zijn niet meer op twee handen te tellen. En dan gaat het alleen nog maar om wat er onder zijn eigen naam is uitgebracht… Bovendien weet je nooit wat je kan verwachten. Wij houden het hier ook nog even spannend, maar raden je aan de eerste single te gaan luisteren. Want wat een lekkere, zompige, groezelige track met verrassende elementen.

Joe Armon-Jones - All The Quiet (Part II)
Deel 1 ligt nu in de winkels en is met recht verkozen tot luistertrip van de maand maart. En voor deel 2 zouden we dat dunnetjes over doen, ware het niet dat dat niet eerlijk is voor de andere artiesten! Twee luistertrips in een jaar? Zou het ooit zijn gebeurd in de geschiedenis van de Mania. Met de kwaliteiten van jazzpianist Joe Armon-Jones zou het niet heel gek zijn. Schrik je van het woordje jazz? Niet gevreesd: hij schrijft songs catchier dan de gemiddelde popartiest en voegt gemakkelijk andere smaken toe, van reggae tot funk. Laat je horen voor All The Quiet!

Wet Leg - Moisturizer
Het Isle of Wight vijftal is helemaal terug! Niet dat ze lang weg waren, maar ze hebben er zin in. Kijk maar naar de hoes, waarop Rhian Teasdale in Gollem-houding je eng-gretig aankijkt. Alsof ze klaar staat om je te verslinden. Dat doen ze uiteraard weer met hun aanstekelijke poppy post-punk. Opgewekt en fel. En met voldoende humor. We genieten al van de singles en kunnen niet wachten op de volledige plaat.

BINNENKORT*BINNEN*

23 Mei
Rob Simonsen - Deadpool & Wolverine
Sophia Kennedy - Squeeze Me
Puntjudith - Stad van Glas
Richard Janssen - Live On 2 Meter Sessions

30 Mei
Alan Sparhawk - With Trampled By Turtles
Sufjan Stevens - Carrie & Lowell (10th Anniversary Edition)
Yeule - Evangelic Girl
Grateful Dead - The Music Never Stopped
Ty Segall - Possession
Vildhjarta - + där skogen sjunger under evighetens granar +
Mt. Joy - Hope We Have Fun
Miley Cyrus - Something Beautiful
MRCY - Volume 2
Garbage - Let All That We Imagine Be The Light

6 juni
Cypress Hill & London Symphony Orchestra - Black Sunday Live At The Royal Albert Hall
McKinley Dixon - Magic, Alive!
Little Simz - Lotus
Lucy Gooch - Desert Window
Pulp - More.
Genesis - The Lamb Lies Down Of Broadway (50th Anniversary Edition)

13 juni
Joe Armon-Jones - All The Quiet (Part II)

20 juni
Gorillaz - Tomorrow Comes Today
Benson Boone - American Heart

27 juni
Bruce Springsteen - Tracks II: The Lost Albums
Billy Woods - Golliwog

4 juli
Kesha - .

11 juli
Wet Leg - Moisturizer
Barry Can't Swim - Loner
Cian Ducrot - Little Dreaming
Boldy James & Anit Beatz - Hommage

18 juli
Caroline Polachek - Desire, I Want To Turn Into You: Everasking Edition

BESTEL NU IN EEN VAN ONZE WEBWINKELS

NO RISK DISC

THOM YORKE &
MARK PRITCHARD

GRAND CRU

JENNY HVAL

LUISTER TRIPS

BLONDSHELL
If You Asked For a Picture

CAR SEAT HEADREST
The Scholars

PETER DOHERTY
Felt Better Alive

DOPE LEMON
Golden Wolf

MATT MALTESE
Hers

PINK PANTHERIES
Fancy

MARIA SOMERVILLE
Luster

THESE NEW PURITANS
Crooked Wing

VIAGRA BOYS
Viagra Boys

SPRINGSTEEN

TRACKS II THE LOST ALBUMS

Release: 27th of June

SONY MUSIC